UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

A ante R

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Aquoſus.a.um.qđ copiã aquę hꝫ: vt hyems aquoſa. Col.li.iij de ficis. Locis inquit frigidus ꝛ autũni temporibus aquoſi pręcoques ſerito. Huius contrariũ eſt inaquoſus.

Aquę.arum vrbs gallię ciſalpinę iuxta quam ſunt aquę callidę quę ęgros curare ſolent.

Aqua ĩtercus aquę ĩtercutis: hydropũ morbus q̃ſi aqua inter cutẽ. Ci.li.iij.offi. Si q̇s medicamentũ cuipiam dederit ad aquã intercutẽ. Nam intercus đr aqua quã gręci hydropa vocant vt ait Priſ. Aq̃ enim intercutem male habet auctore Celſo qui morbus acutus eſt. Ply. hunc morbum aquę ſubtercutem fuſę nominat.

Aq̇lus color fuſcus ꝛ ſubniger ab aq̃. Nã cũ antiq̇ duos oĩno nãles colores noſcẽt albũ.ſ.ꝛ nigrũ interuenerit ãt is quoqꝫ q̇ ita neutriſilis eſſet: vt tñ ab vtroqꝫ ꝓprietatẽ trahat potiſſimũ ab aqua eum noĩauerunt cuius incertus eſt color.

Aquilius cognomen factum a colore: ſubnigro.

Aq̇la. auis ab aquę colore: ſiue ab acute vidẽdo dicta. Ferunt cũ ſenuerit aquila grauant pẽnę ꝛ ipſius oculi quęritqꝫ fontem ꝛ erigit pẽnas colligit in ſe colorans ꝛ ſic oculi eius ſanant ꝛ in fontem ſe ter mergit ꝛ ita iuuentutẽ redit.

Aq̇liferi dicti ſũt ſigniferi in romana militia ab aquila quã romanis legionibꝰ Marius in ſcđo ꝯſulatu ſuo ꝓprie dicauit. Habuerunt ꝛ romani q̃ttuor alia ſigna: videlꝫ lupos minotauros: ęquos: apros q̃ ſingulos ordines añ ibant. Scribit Vege. Primũ ſignũ totius legiõis eẽ aquilã quã aquilifer portat. Idem draconnarios appellat ſigniferos a draconibus qui per ſingulas cohortes ferebant ad pręlium.

Aq̇lo pe.cor. vẽtus dictꝰ a vehemẽtiſſimo volatu ĩſtar aquilę. Hic boreas grece đr ſiccus ꝛ frigidus. De quo Ouid.lib.vj. met. Apta mihi vis ẽ q̃ triſtia nubila pello. Et freta ꝯcutio: nodoſaqꝫ robora verto. Induroqꝫ niues ꝛ terras grandine pulſo. Idẽ ego cũ fratres cęlo ſum nactus aperto nam mihi cãpus is ẽ tãto molimine luctor: vt mediꝰ nr̃is ꝯcurſibꝰ inſonet ęthe. Exiliãtqꝫ cauis eliſi nubibꝰ ignes Idẽ ego cur ſubij ꝯuexa foramia terrę. Suppoſuiqꝫ ferox imis mea terga cauernis. Sollicito manes totũqꝫ tremoribꝰ orbẽ. Flat ab ęſtiua ꝛ ſolſtitiali plaga oriẽtis aq̇lones ẽt dñr venti q̇ octo ferme diebus exortuꝫ caniculę antecedunt: ꝛ ꝑflant diebus.xl. quos vocant eteſias ꝛ prodromos quaſi pręcurſores.

Aquifolia arbor ex gñe ilicis: quã gręci ſimilacem vocant.

A ante R

Ara q̃ſi anſa vt Varroni placet dicta ẽ. Vaſa eni erãt q̃ tripodes dicebant: ꝙ eẽt neceſſariũ a ſacrificãtibꝰ teneri: anſis ãt teneri vaſa ſolere manifeſtũ eſt. Qm̃ ergo q̇ ĩmolabant non mõ deos voce ꝑcabant: ſꝫ etiã manibus aras apprendebãt: primo anſę dictę: deĩde cõmutatione lr̃aꝝ arę vocari cęptę. Hinc Virg. Talibꝰ orantẽ dictis araſqꝫ tenentẽ. Sũt q̇ aras ab ardẽdo deriuent ꝙ in his victimę adolerẽt. Alij ab αρα μαι v̉bo gręco qđ ẽ oro. Et αρα oratio đr ꝙ in ſacrificãdo oreẽ. Et hꝫ primã ꝓd. Eſt ẽt ara ciuitas arabię regia: necnõ ꝛ ĩſula arabię adiacẽs vt ſcribit Ptol. Hara. v̉o cũ.h. hꝫ primã cor. ꝛ ſigt̃ porcorũ ſeu auiũ ſtabulũ. Oui. Tertius ĩmũdę cura fidelis harę. Quidã ẽt aiunt harã ſignificare auẽ quãdam anguralẽ. Vñ deducant hariolus: hariolor: haruſpex: haruſpicium: haruſpicina: ꝛ haringa.

Arachoſia: regio maior] aſię: ĩ q̃ alexãdria ꝛ arachoſꝰ ciuitates

Arabia regio ĩter Iudęã ꝛ ęgyptũ: ab arabo apollinis ex babylone filio Soli. arabiã ĩterpretat ſacrã. Eſt autẽ triplex arabia ſm̃ Ply.li.ij. Vna felix. Altera petrea. Alia deſerta. Quidã arabiã panchaiã ꝛ ſabęoꝝ gentẽ eandẽ eẽ exiſtimãt in q̃ thus naſcit. Virg. Solis eſt thurea virga ſabęis. Idẽ. Totaqꝫ thuriferis pãchaia pinguis arenis. In ea mons ſyna q̇ ꝛ Oreb ĩ quo moyſes legẽ accepit. In ea phęnix auis naſcit ꝛ ſardonix gẽma. Ab arabia fiũt adiectiua arabs arabiꝰ arabus arabicus ꝓ eo qđ ẽ ex arabia. Virg.lib.vij. Hyrcaniſue arabiſue parant. Proper. Nec ſi qua arabio lucet bombyce puella. Et alibi ꝛ domus in tectis te tremit arabię vbi videtur ꝙ debeat ſcribi per geminum.

Arabarches: arabũ princeps: vel ex primis arabię ſicut libyarches libye princeps. Iuue. Atqꝫ triumphales inter quas auſus habere neſcio quis titulos ęgyptius atqꝫ arabarches.

Arachne nomẽ mulieris lydę q̃ de lanificio auſa ẽ cũ pallade certare: ſꝫ victrix dea arachnẽ ꝑcuſſam radio in araneã cõmutauit. Hoc a poetis fictũ eſt conſtant enim auctore Ply. Arachnen linũ ꝛ rętia inueniſſe cuiꝰ filius cloſter fuſos in lanificio inuenit. Hoc ẽt noĩe vt ſcribit. Liui. dicta eſt ciuitas theſſalię: cur aũt dicat ꝛ quid ſit magnis rõnibus nixiqꝫ rerum ꝓprietatibus accõmodauerũt denoĩationes non auteꝫ ad placitũ. Vñ Suidas ita ſcribit αραχνει ομ νη μα και μιτος ο λεπτοτα τος και αραχνι θη λυκος του φα σμα αραχνης δε αρσενικως το ζωυφι ομ παρα το αραι α ιχνη εχειν.

Araneus maſ.gñe aĩal, Aranea fę. retia quę araneus facit. Catullus. Furis quo neqꝫ ſeruus eſt: neqꝫ arca: nec cimex: neqꝫ araneus neqꝫ ignis. Ouid.lib.iiij.met. Stamina nõ ſũmo q̃ pendet aranea tigno. Reperit q̃nqꝫ tñ aranea ꝓ aĩali. Virg. li.v.geo. Laxos in foribus ſuſpẽdet aranea caſſes. Et Ouid. lib.vj.me. Stamẽ ꝛ antiquas exercet aranea telas: hic ꝛ aragne vel arachne đr: ab αραω qđ eſt cõpono apto ꝯgruo vl̉ vt ſupra. multa ſunt aũt araneorũ genera oẽſqꝫ gręco vocabulo ſꝫ apud latinos vſitato phalangia dicunt. Vnũ eſt genus formicę ſil̉e ſed m̃lto maius ruffo capite reliqua corporis nigra albis guttis reſperſum viuit maxime circa furnos ꝛ molas. Scđm phalangij genus ludũ vocant. Tertiũ lanuginoſum capitę magno quo diſſecto inueniunt duo vermiculi qui ꝯceptũ impedire dicunt alligati mulieribus in pelle ceruina ante ſolis ortũ: ꝓpterea atokius dicit. Gręci ατοκι ομ παρα το τικτω τεξομαι ετεκομ vocant oẽ medicamentũ quod ſterilitatẽ inducit. Alia ſunt etiã araneoꝝ de q̇bus apud Sepontinũ abunde tractatur.

Aranęolus cũ accentu in antepe. diminutiuuꝫ eſt ab araneus. Virg. de culice. Atqꝫ vt aranęoli tenuẽ formauimus orſum

Araris pe.cor. ꝛ per apocopen. Arar. fluuius gallię narbonenſis per fines heduorum ꝛ ſequanoruꝫ in rhodanum fluens Luc.lib.vj. Rhodanũqꝫ fluentem pręcipitauit arar.

Ararus pe.cor. ſcytharum fluuius.

Araxis armenię fluuiꝰ. Luc.li.vij. Armeniũqꝫ bibit romanus araxẽ hic ab eodẽ monte quo euphrates deſcendit: q̇ plane mons a Strabone abon ſiue abam a. Plynio agam vocat. Armeniam ꝛ atropatiam diſterminat.

Araxum vt inquit Ply. promontoriũ eſt peloponneſſi.

Aracynthus: mons ętolię minervę ſacer: vt teſtis eſt Ply. vel vt Martianus acarnanię.

Aratrum. penul. produ. dictum ab eo ꝙ eruat terram. Sed et gręci αρατρον dicunt.

Arabis ſiue arbis fluuius eſſe videt qui apud Ply.lib.ij. Sarbis ſcribitur qui ab arianis montibus per drãgas ꝛ gedroſios in oceanum defluit.

Arbeę ciuitas iudeę ſic dicta: quia ibi tres patriarchę ſepulti fuere ꝛ quartus adam.

Arbiter pe.cor. Iudex non a lege ſꝫ ab his qui litigant electus qui totius rei hꝫ poteſtatẽ: dictus ab arbitrando.i.exiſtimãdo. Eius officiũ eſt exiſtimare non ꝓut iuris ſit: ſed ꝓut ipſe ęquũ eſſe exiſtimet. Iudex v̉o ex officio dictus eſt. Aliq̃ñ arbiter đr ſpeculator. Plau. in aul. Hic ego ꝛ huc ꝛ illuc potero q̇d agãt arbitrarier. Et ĩ gñ. Accidit ãt vt Ioſeph operis quidpiã abſqꝫ arbitris faceret. Dicit ꝛ arbitra. Amb.lib.j. offi. Conſciã quę innocentiũ ꝛ flagitioſoꝝ merita diſcernit vera atqꝫ incorrupta pęnarum ꝑmiorũqꝫ arbitra.

Arbitrũ ſnĩa eſt q̃ ab arbitro ſtatuitur. Interdũ đr poteſtas arbitro data. Vñ arbitriũ ſuſcepiſſe đr q̇ iudicis ſuſcepit. Interdum opinio vt oĩa pro meo arbitrio facio.i. vt mihi videtur: ꝛ vt opinor faciendum. Quidaꝫ arbitramentũ pro arbitrio vſurpant hoc eſt pro arbitri ſnĩa.

Arbitrariũ đr cum adhuc res apud arbitriuꝫ agitur: vel cum in poteſtate arbitri ſeu iudicis eſt pro arbitrio.i. pro opinione ſua iudicare. Vnde arbitraria pęna đr quę non lege ſta-

tuta eſt ſed iudicis arbitrio relicta.

Arbitror pe.cor.exiſtimo.

Arbor ⁊ arbos in noīatiuo a robore vt quidaꝫ putant. Cuius appellatiōe cōtinent̄ vites arundines ⁊ hmōi. Sꝫ cū plantā adeo tenera eſt vt herba potius videat̄ arboris loco haberi non debet. Diminutiuum ab arbos eſt arbuſcula.

Arboreꝰ.a.um.qđ eſt arboris. Uir.li.j.Geo. Arborei fetꝰ alibi.

Arborator.nomē verbale ab arboro as: ⁊ ſignificat eū qui arbores putat qui ⁊ frondator dicitur. Ply.lib.xviij. Frondē medio die arborator ne cedito.

Arboreſcere.arborē fieri: vl' ī arborē creſcere. Ply.li.xix. Tradunt auctores in arabia maluas ſeptimo mēſe arboreſcere

Arbutus pe.pro.arbor folio citro ſīl'i. Uirg. ⁊ que nos viridis tegit arbutus vmbra. Arbutū v̄o pomū rubrū ſyluaꝝ quod Ply. orodon vocat: ꝙ aſperitate ſua plura edi non poſſint. Uirg.lib.ij.geor. Dant arbuta ſylue. Alio noīe dicitur vnedo ⁊ a grecis comarus tam pro arbore q̄ꝫ pro fructu.

Arbuſta.arbores in q̄bus extendunt̄ vites vel arbores vitibus maritate atqꝫ vitifere q̄ in ordinē dirigūt̄. Docēt Ply. ⁊ Col. quō arbuſtū ſit faciendū. Uñ vitis arbuſtiua ⁊ vimē arbuſtiuū qđ ex hmōi arboribus eſt collectū. Rurſus arbuſtū locus ē in quo arbores ſūt ad fructū ꝯſite: ſicut ſalictū in quo ſūt ſalices. Hoc ⁊ arboretū aliqui vocant vt īquit Gel.

Arbuſtiuum genus vitium quod arboribus applicatur et in ſublime procedit. Palladius. Locum quem arbuſtiuis vitibus deſtinabis implere.

Arbuſto.as agrum arboribus conſero ad maritandas vites Ply. tranſpadana italia preter ſupradicta cornu populo tilia acere orno carpino quere arbuſtat agros.

Arceo.es.cui.citū.ſm analogiā ꝯpoſitoꝝ facere debuit: qm̄ coerceo coercitū: exerceo exercitū: ſꝫ arcitū in vſu nō eſt: ſicut nec arcitꝰ nec arciturꝰ. Et nihilominꝰ ꝓ mēbro artꝰ: ⁊ arctꝰ adiectiuum ꝓ ſtrictꝰ a quo formatū eſſe ꝯuenit arcto.as. aut certe arcto tanq̄ꝫ frequentatiuū ab arctū q̄ſi ſuppino v̄bi arceo vt arctū vel arcitū fecerit lꝫ neutrū eorū reperiat̄. Nam arceo ꝓ ſtringo in vſu eſt: vt apud Uirg. Teneras arcebant vincula palmas. Ita vt nō mirū ſit: ſi arctū eius ſupinū fuerit arcitū v̄o facere debere eius cōpoſita declarāt. Interduꝫ ēt arcere ꝯtinere eſt. Uñ coercere cōtinere dicimus ⁊ arcus in edificijs ꝙ ſe ipſe ꝯtineat. Interdū ꝓcul ſiue de longe vetare ne accedāt qui venīūt. Uñ arx dicta eſt ꝙ ꝓcul a ſe hoſtes remoueat: transſfert̄ etiā ad incorporea. Ci.in pad. Que vis eſt que magis arceat hoīes ab īprobitate q̄ꝫ ſi ſenſerint nullū in delictis eē diſcrimē. Differūt aūt inter ſe. Arcere. ꝓhibere. Inhibere. Abigere ⁊ vetare. Nā arcere ꝓcul pulſare eſt vel obſiſtere ne aduerſarius nocere ꝓpe q̄at. Liui.li.j. Ad arcendā vim aduenaꝝ armati ex vrbe atqꝫ agris cōcurrunt. Prohibere eſt de loco: vel de re aliqua detrudere vel amouere dicto ſiue facto neq̄s obtineat qđ vult īhibere eſt aliq̄d conceſſum vel ꝓmiſſuꝫ reuocare: vel inceptum vetare ne ꝓgrediat̄. Abigere de loco fugare vel pecora ⁊ hmōi abducere. Uetare p̄cipere vel minari: vel facto ꝓhibere: neq̄d ſecus dicat̄ aut fiat q̄ꝫ ipſe vult. Et gñale eſt ſignificatione verborū p̄dictorū. Ponit̄ tñ q̄nqꝫ arcere pro fugare. Colu. lib.j. Sic emunita ſola ⁊ latera hoīum reoꝝ prohibent curculionē. qđ genus exitij cū incidit multi opinant̄ arceri poſſe. Sciendū eſt ꝙ arceo vltra accuſatiuū non ſolū ablatiuū cum p̄poſitiōe ſed ēt ſine p̄poſitione req̄rit metri vel ornatus cā. Liui.li.j. Ceteros metus nō curia mō ſꝫ ēt foro arcebat. Et ī eodē. Inde ad leuā verſi q̄ dextra tyberis arcebat cū magna trepidatiōe agreſtiū populabant̄. Huiꝰ verbi cōpoſita ſūt aberceo coerceo exerceo ⁊ porceo đ q̄bꝰ locis ſuis

Arceſſo.is.ab arceo naſcit̄ ⁊ accuſo ſiue ad accuſandū eo ſiḡt. Eſt enī accuſare aliū: ē a maleficijs eū arcere. Et hoc mō cōſtruit̄ cū gtō ⁊ aliq̄n cū abltō. Ci.li.j.ad herē. Arceſſit̄ cepio maieſtatis. Idē lib.ij.offi. Atqꝫ ēt hoc p̄ceptū officij diligenter retinendū eſt ne quē vnq̄ꝫ innocentē iudicio capitis arceſſas. Et arceſſo ꝓ aduoco ſiue aduocādū eo. Ab arcio.d.in r.mutata. Antiq̄ enī teſte Priſ.d.lr̄am mutabāt in.r.nos in c. Interdū arceſſere eſt p̄occupare: vel ante tempus diſtrahere. Ci. Quando arceſſentur quo genere vecture.

Arca dicta eſt vt inq̄t Uar. ꝙ ab ea clauſa arceantur fures.

Arcula dimi.parua arca: a quo arcella: ſꝫ in frequentiore vſu eſt arcula. Ci.lib.ij.offi. Premittebatqꝫ de ſtipatoribus ſuis qui ſcrutarent̄ arculas muliebres ⁊ ne qđ in veſtimētis telum occultaret̄ exquirerent. Eſt ⁊ arcula auis que in auſpicijs aliquid fieri vetabat.

Arcanū.đr ſecretū abſcōſum. Ab arca in q̄ que clauſa ſūt tuta manēt. Pōt ⁊ ab arce dici que tutiſſima pars vrbis eſt.

Arcera.ab arca deducit̄: ⁊ ſiḡt plauſtrū tectū vndiqꝫ ex tabulis q̄ſi arca q̄dam magna veſtimētis inſtrata vt inq̄t Aſco. Quo vehiculi genere ſenes ⁊ egroti cubanti vectabantur.

Arceſilas.pe.cor.nomē p̄hi ꝓpriū q̄ ex pythana eolica ciuitate ortus relicto genitali ſolo ſardis perrexit mox athenas profectus in academiā ſe ad cātorē ꝯtulit quē platonicā p̄hiam oīno cōmutaſſe nouāqꝫ quādā ꝯſtituiſſe ferūt. cauillator vocabat̄ qui cū nihil ſe ſcire diceret nec alios ſcire q̄dq̄ꝫ patiebat̄: oēs turbās ſophiſmatibꝰ. Obijt cū merū īmodice hauſiſſe de h° Perſi. Nō ego curo eē ꝙ arceſilas erūnoſiqꝫ ſolōes

Archarius prefectus ⁊ moderator dicitur. Pau.ad ro. Salutat vos. Eraſtus archarius ciuitatis.

Archos latine princeps dicitur a quo fiunt multa compoſita: vt patriarcha princeps patrum.

Arche nobis principium a quo αρχω impero preſum.

Archias nomen poete. quo latine ſignificatur principatus de quo extat Ciceronis oratio đr. Alter fuit tarentinus p̄hs pythagoricus floruit Platonis tp̄e. Alius Mytileneus muſicus. Alius de agricultura ſcripſit. Alius epigrāmatum ſcriptor. Alius de agricultura librum edidit.

Archiatri dicuntur medicorum princeps: qui ⁊ protomedici.

Archigenes pe.cor.princeps gñationis đr. Eſt ⁊ nomen celeberrimi medici. Sed pro greculis vel ſilibus poni cōſueuit qui ſe pre oībus ſui generis ſciolos oſtendunt.

Archigrāmatei dicti ſunt ſcribaꝝ princeps. Uñ ſcribit Plutar. Eumenē cardianū fuiſſe archigrāmatea Alexādri magni. Uulgo canzellarij vocantur.

Archimedes pe.ꝓ.nomen ꝓpriū viri Syracuſij q̄ geometrice ac machinalis ſyderaliſqꝫ ſciētie ꝯſultiſſimꝰ fuit ⁊ celeberrimus teſtimonio. Liuij Plinij ⁊ Plutarchi. Hic veluti deus terrenus mechanico artificio ſpherā vitreā fecit in q̄ mira ꝯuerſione diſſimili motus circuloꝝ viſebant̄. De q̄ ſic ſcribit Clau. Iura poli rerūqꝫ fidē: legēqꝫ deoꝝ ecce ſyracuſius trāſtulit arte ſenex ꝑcurrit propriū mētitus ſignifer annum Et ſimulata nouo cynthia mēſe redit. Marcellus in expugnatione ſyracuſarum interdixit ne archimedes viuus violaret̄. Uerum cum ſyracuſe caperētur ⁊ ipſe animo ac oculis in terra defixis formas geometricas deſcriberet: ab ignaro milite quis eſſet interfectus eſt.

Archilochus.pe.cor.nomen poete lacedemonij: floruit rome regnāte Tullo hoſtilio in quo vt Quintil. inq̄t ſūma vis elocutionis fuit. De quo Hora. Archilochū ꝓprio rabies armauit iābo. Alius fuit archilochus neſtoris filius qui patrem in expeditione troiana ſecutus a Memnone interfectus eſt Alius fuit Siculus qui Ariciam vrbem condidit.

Archetypus.pe.cor.adiectiuū dicit̄ exemplaris ex αρχη que eſt principalis ⁊ τυπος figura q̄ſi ex principali ⁊ nāli figura trahat̄. Nam eſt qđcunqꝫ ita primū fabricatū eſt vt exēplar reliq̄s ſit. Ply. ad Antoniū. Ut enim pictoris pulchraꝫ abſolutāqꝫ raro niſi in peius effingūt: ita ego ab hoc archetypo labor ⁊ decido. Aug.lib.xv.ciui.dei. Hinc primo exemplo ⁊ vt greci appellant archetypo quedā ſui generis imago reſpondit. Sunt qui exponant archytipos pro antiquis ab eo ꝙ archeos antiquus đr: ⁊ typos forma. Mar. Sic tā q̄ꝫ tabulas ſcyphoſqꝫ paule oēs archetypos habes amicos. nec ꝙ ſecundam ſyllabam Archeus producat ⁊ eandem archetypus corripiat: cum in pleriſqꝫ alijs idem ſoleat inueniri vt in geometria ⁊ acheronte.

Archelaus p̄hus athenienſis ſeu mileſius qui patrem habuit

Apollodorum ⁊ fuit auditor ſucceſſorq Anaxagore a quo Socrates phicam audiuit. Hic phyſicā phiaz ex ionia athenas inuexit. Eſtq phyſicus appellatꝰ ꝙ in eo defecerit phia nālis ſocrate ethicen ītroducēte: quāq ne hic quidē ethice rudis fuit: q̄ de legibꝰ de honeſto ⁊ de equo phatus eſt. Fuit ⁊ alter archelaus antenoris troiani filius quē Homerus ſcribit rei militaris peritiſſimū fuiſſe. Alius fuit geographus q̄ terrā oēm ab Alexandro peragratā deſcripſit. Alius de rerꝫ naturis carmine ſcripſit. Alius oratoriam docuit.

Archeptolemus. filius Iphiti auriga Hectoris enipeo interfecto a Diomede interfectus.

Archimādrite pe. p. dñr ꝑpoſiti ꝯſecranee turbe haud longe diſſimiles cum epāli dignitate ꝙ principes mādre ⁊ agminis ſint. Mādre enī veterinorꝫ ⁊ aīantiū brutorꝫ agmen dr̄. Mar. Nec datur obſtātes mulorꝫ ſcandere mandras.

Architectus ⁊ architector noīa cōpoſita ex archos princeps et τεκτωρ faber principalis: faber fabricādi artē habēs vel q̄ ſtructuris edificiorꝫ ꝑeſt. Uñ Uictru. de architectura cōdidit. i. de edificijs ꝯſtruendis fabri aūt qui aliq̄d manu faciunt in edificijs alteri iungunt ingenio alteri opera valent. Cice. Uarroni. Si q̄s adhibere volet nō mō vt architectos verū etiam vt fabros ad edificandam rempub.

Architector. aris. compono. Idem lib. ij. de fi. an quod ita claſſidas vt optime poſſit architectari voluptates.

Architectura edificandi ſcientia.

Architriclinus. pe. p. q̄ principalis eſt in aula diſcumbentium. Cōpoſitū nomē ex αρχη ⁊ τρεις ⁊ κλινη. que lectos ſigt Nam in aula tres toros in tribus aule dimenſionibus collocabant vbi ꝯuiuātes diſcumbere ꝯſueuerunt. Iuue. Tertia ne vacuo ceſſaret culcitra lecto. Architriclini erat curare vt edulium variorum fercula ſeriatim ⁊ in tempore conuiuiis exhiberentur vt recte omnia diſpoſita eſſent.

Archimagirus. pe. produ. princeps ⁊ magiſter coquorum qui coquine p̄eeſt. μαγειρος enim latine coquus. Iuue. Pariter librarius archimagiri.

Archytas penul. produ. Tarentinus philoſophus pythagoricus fuere ⁊ alij hoc nomine vocati.

Archiuum pe. produ. amarium librorum.

Archidamus: nomē viri Spartani. Hic rogantibꝰ ſocijs quātum pecuniarū foret ſatis ad bellum peloponeſiacū: ſcienter reſpondit. Bellum ordinata non querit.

Archippus nomen phi qui thebis ſcholas habuit: vt ſcribit Hierony. ⁊ pythagore adiutor fuit.

Archemolus pe. cor. Rheti regis Marubiorū in Italia filius De quo Uirg. Et rhetia de gente vetuſta archemolum thalamū auſum inceſtare nouerce.

Archemorus pe. cor. Lygurgi thracū regis filius qui a ſerpente occiſus fuit: vt apud Stra. li. the. ſic dictus ꝙ futurū apd̄ thebas regibus oñderit exitiū. Hic Hypſiphilē nutricez habuit que cū ſicientibus qui ad thebaicā expeditionē proficiſcebantur langiam fontē oñderet Archemorū puerum ſup viridi herba depoſuit qui a ſerpēte vulneratus perijt. Unde fons ille Archemorus vocitatus eſt: ⁊ annuus agon in pueri illius memoriam celebrari ceptus.

Archadia. peloponeſi regio ⁊ achaie pars a mari vndiq remota. Ab Archade Iouis filio ex Caliſtone Lycaonis arcadie regis ſic appellata. Hec vt Euſta. docet aliqñ dicta ē pelaſgia a pelaſgo rege magno ⁊ ſapiēte viro qui vite cultioris auctor eis fuit: ⁊ victū ex ſtirpibꝰ herbarꝫ arborūq frondibꝰ trāſtulit ad glandē maxīeq phagineā. Aliqñ etiā Lychaonia. Aliqñ Gigantida. ⁊ aliqñ Parrhaſia. Arcas autez cū pelaſgos in deditionē redegiſſet: eorꝫ regionē arcadiam noīauit. Scribit Ply. Hanc totā montuoſaz in qua ſunt aſini ceteris maiores ac p̄ſtantiores. In ea Erymanthus fluuius lernea palus ⁊ lapis albeſtos inextinguibilis.

Arcas. adis. nomen. Iouis filij et adiectiuum ab arcadia: vt populi arcades.

Archadicus. dica. cum. qd̄ eſt ex arcadia: vt arcadici mores.

Archander. Danai ſocer nomen proprium.

Arctos latine vrſa q̄ ⁊ q̄ in modū plauſtri vertit̄ nr̄i eā ſeptētrionem dixerūt. Et inde arctous ſeptentionalis borealis. Et Arcticus polus. i. borealis. de quo Cice. lib. ij. de natura deorū. Hūc circū Arctoe due fuerūt nūq occidētes. Ex his altera apud Graios Cynoſura vocat̄ altera elyce. Nā elyce maior eſt vrſa que ⁊ Caliſto vocata fuit. Cynoſura vͦo minor arctos. Unde Ouid. lib. iiij. faſ. Eſſe duas arctos quarꝫ Cynoſura petatur Sydonijs elycen graia carina notet. Artos vͦo ſine. c. panis dicitur.

Arctophylax. pe. cor. arctoe ſiue vrſe phylax. i. cuſtos. Ci. Arctophylax vulgo qui dicit̄ eſſe bootes. Hic plauſtrū vehit Ideo ruſtici ſeptentrionē dicunt. Is fuit archas Iouis filius ex caliſto. Effigiatur. xiiij. ſtellis.

Arcturus. pe. pro. ſtella in ſigno boote poſt ſeptētrionem cuius ortus ⁊ occaſus tēpeſtates facit. ⁊ dicit̄ vrſe cauda. Oritur a canicula fere poſt diem quinquageſimum.

Arctous ab arco idem eſt qd̄ ſeptētrionalis ⁊ arcticus: ſimiliter ſeptētrionalis.

Arctus. a. um. ſtrictus. vt arcta eſt via q̄ ducit ad vitā ab arceo fit Col. lib. iij. In tribulū fictile vel cornu arcte inſerito.

Arcto. as. frequentatiuum eſt ab arceo.

Arcus ab arceo pro cōtineo fornix edificij eſt ꝙ ſe ipſe cōtineat q̄uis ab opere exigendo in altitudinē quidā dici velint. Cice. Iam enī atriolū ⁊ arcus duos abſoluerāt: ⁊ arcus iris celeſtis ⁊ tā ſecūde q̄ q̄rte decli. in vtraq ſignificatiōe. Cic. de nā deorꝫ. Cur aūt arci ſpēs nō in deorꝫ numero reponat̄ Hie. in Ezech. Uidi velut aſpectū arcꝰ cuz fuerit in nube in die pluuie. Enniꝰ gñe fe. ꝓtulit. Format̄ āt hoc mō arcꝰ celeſtis. Dū enī ſol in nubibus rareſcētibus aduerſo refulſerit: radioſq ſuos directa linea humori nubilo trāſfundēs impſſerit. fit repcuſſio ſplēdoris eius in nubibꝰ ex q̄bus fulgor emicās arcꝰ ſpēm format. Sicut enī īpreſſa cera anulo imaginē exprimit ſic nubes ecōtra ex rotūditate ſolis figurā ſumētes orbē efficiūt. ⁊ arcus effigiē fingunt. Appet autē hoc mō ſemp: ſed cū rareſcūt nubila celi. Nā rurſus cū coeūt in ſe nubes atq denſant̄ cōfeſtim arcꝰ forma reſoluit̄. In nubiū enī dēſitate arcus imꝑfecto gyro cōplectit̄. Deniq ſine ſole ⁊ nubibꝰ nunq apparet arcus: Quadricolor autē eſt q̄ ex oībꝰ elemētis in ſe rapit ſpecies. De celo eniz trahit igneū colorē de aquis purpureū. de aere albū: de terris colligit nigrū. Arcus vͦo quo ſagitte iaciuntur tm̄ quarte decli. eſt ab arceo cū ſignificat a longe veto ꝙ miſſis ſagittis non ſinat hoſtem accedere. Qd̄ nomē etiā per. q. apud antiquos ſcribebat̄. Arquus. Uñ arquites arcu p̄liantes qui ⁊ ſagittarij dicunt̄. Et arquatus. Grece autē το τοξον. latine dicit̄ arcus. Inde argyrotoxos apollo argenteum arcum gerens. ⁊ hippotoxate equeſtres ſagittarij.

Arcuatus. ta. tum. in modū arcus curuatus. ab arcuo arcuas. Ply. lib. xxix. Illā aūt que arguat̄ greci ſepā vocāt. Liui. li. j. Ad id ſacrariū flamines bigis curru arcuato vehi iuſſiſti. Hie. in ꝓlogo. Ioſue. Uñ ceſſet arcuato vulnere cōtra nos inſurgere ſcorpius. Hinc arcuatim aduerbiū more arcus.

Arcatus ab arcꝰ arci quaſi in modū arci factus Oui. li. xj. met. Iris ⁊ arcato celum culmine ſignās.

Arquatus. ab arquus: ⁊ is dr̄ cui color ⁊ oculi virēt a colore. ſ. arqui celeſtis: quē morbū q̄dā appellāt demoniacū: quidaz aquariū: q̄dā auriginē: quidā regiū: quidam ictericum.

Arculus dimi. ab arcus. a quo fit aliud diminutiuū arcellus: ⁊ arculus dictus eſt deus qui tutelā gereret arcarū. Itē arculus dicebat̄ circulus q̄ capiti īponebat̄ ad ſuſtinēda cōmodiꝰ vaſa q̄ ad ſacra publica capite portabāt̄ apd̄ atheniēſes

Arculata circuli qui e farina in ſacrificijs fiebant.

Arcirna. genus modici paluſtri quo homo geſtari ſolet.

Ardeo. es. ſi. ſum. qd̄ ⁊ ardo is. dicit̄ ſignificat cōcremor. Uir. Nāq volās liquidis in nubibus arſit harūdo. Et in euāgelio. In ignē mittēt ⁊ ardet. Per trāſlationem ardere ponit̄ pro ardēter ſeu īpacienter amare. Et ſic mō cū accuſatiuo: mō cū ablatiuo ꝯſtruit̄. Uirg. Corydō ardebat alexim. Hora. Non aliter ſamio dicūt arſiſſe batillo anacreonta teum.

Interdū pro feſtinare. Uñ ardēs pro feſtinãte ĩgenioſo acuto ꝗ ponit̃: ꝙ inſtar ignis oĩa penetret: ſicut ↄ̃trario ſegnis dr̃ tardus q̃ſi ſine igne. Uirg. Inſtãt ardentes tyrij. Interdū ꝓ fulgorē emittere. Idē tyrioꝗ ardebat murice lęna. Uñ ⁊ ardēs ꝓ cãdido a cãdore flãmę. Idē ardēteſq; auertit equos Interdū pro dolere iraſci vt apud eundē lib. x. Proxima q̄ꝗ metit glãdio latūꝗ per agmen ardēs agit limitem ferro te turne ſuperbū cęde noua q̃rens. Interdū pro ↄſumi. Cic. Qñ nimio videndi te deſiderio ardebam. Interdū ꝓ optare. Ply. ardeo te videre. Uirgi. Patrięꝗ mori pro męnib⁹ ardent. Huius compoſita ſunt exardeo inardeo ⁊ perardeo in quibus prępoſitio: auget vim ſignificationis.

Ardeſco is. ardēs fio. Grego. Sʒ ad hęc audita iardeſcit aĩus: iamꝗ illic cupit aſſiſtere vbi ſe ſperat ſine ſine gaudere.

Ardelio: homo inquietus: ⁊ huc atꝗ illuc ſemper volitans ſaliens ⁊ omnibus negocijs ſeſe ĩmiſcens.

Arduus. a. um. altus ⁊ difficilis. Ouid. Ardua prima via eſt.

Ardea. auis quędã q̃ſi ardua: qm̃ volando alta petit. A gręcis dr̃ ερωδιος. Uirgil. Atꝗ altã ſupra volat ardeat nubem. Huius diminutiuū eſt ardeola. Eſt ⁊ ardea nomen vrbis in latio a feruore regionis ſic dicta quę decimooctauo miliario ab vrbe eſt poſita. Mar. Ardea ſolſtitio peſtanaꝗ rura petantur quiꝗ cleoneo ſidere feruet ager.

Ardea tes ppl̃i ſunt ardeę incolę habet pe. produ.

Area ꝓprie dr̃ locus purus in vrbe ſine ędificio: quē gręci plateã dicũt. Dicta area ꝙ ardore ſolis ſit ſcã arida ⁊ non poſſit q̃cꝗ generare: quidã ab area deducũt: ꝙ ſicut hęc ara pura ē. ita areę in vrbe ſiue in domo loca pura ſũt. i. ſine ędificio. Uel ꝙ ſicut arę flãmis: ita areę e ſolis ardore torent̃. Ualla cãpus eſt planities ampla ⁊ grãdis. iōꝗ ſpacioſę platęę arcęue cãpi nomē accipiũt. Uñ romę cãpus martius. Nã locus huius. i. vocat̃ area. Sue. tñ in Cęſa. poſuit areã ꝓ loco puro accõmodato foro extruēdo cū inq̃t. Foꝝ de manubijs ĩchoauit cuius area ſup ſeſtertiū millies ↄſtitit. Itē area dr̃ ſolidū terrenū planities glabra. i. locus purgatus coęq̃tuſꝗ ⁊ cylindro ↄſolidatus plateis amplitudine ſiĺis: vbi frumēta areſcũt ⁊ terunt̃. De q̃. Uirg. li. j. geor. Area tū primū ingēti eſt ęquãda cylindro. Col. li. iij. Area quoꝗ ſi terrena erit: vt ſit ad triturã ſatis habilis ꝑmū radit̃. Et area eſt ꝑ diminutionē areola ſubacta eſt terra ꝓbe atq; ſata ſeu ſerēda q̃les ſũt in hortis in q̃bus q̃drata q̃dã ⁊ bñ ſubacta atꝗ coęq̃ta ſpatia in q̃ mox ſemina iaciant̃. Col. Areę ſic ĩformandę ſũt vt facile runcantiū manus ad dimidiã partē latitudinis ꝑueniant. Col. li. vj. Crebro putrē terrã duos alte digitos iſternemus ⁊ modice rigabimus ſtramentiſꝗ areas cooperiemus. Ex hmõi areis locatis magni ꝓuentus capiebant̃. Ci. i para. Eteni ſi iſti callidi reꝝ ęſtimatores pata et areas q̃ſdã magni ęſtimãt ꝙ ei⁹ gñi q̃ſi nocerent: nihil pōt ⁊c̃. Itē area vocat̃ morb⁹ ĩ capite cū capilloꝝ ꝓfluuio. Itē area ſiue aria media ꝓducta ĩſula ē ĩ põto v̄ſus cholcos marti ſacrata

Areolã cū accētu in añpenultima diminutiuū ab area. Col. li. vj. Cū terrã bene ſubegeris areolas facito. Hier. in can. Genę illius ſicut Areolę aromatū cõſitę a pigmentarijs.

Arator: qui aream purgat ⁊ in ea frumentū triturat. Col. li. ij. Atꝗ hoc ſupremū areatoris emolumentū percipiendorum ſeminum: quę terrę crediderat.

Aridus arida aridū pe. co. ſiccū qȯ nãlē humorē amiſit. Amb. Arida terra dicta eſt nõ ſolū ad genus ſʒ ēt ad ſpeciē terrarū refert̃: vt ſit vtilis ſicca habilis ⁊ apta culturis. Arida ãt expreſſio naturę eſt. Terra appellatio q̃dã ſimplex negocij. Interdū aridū ponit̃ pro puro ⁊ lucido Plau. in Ruff. Argento arido. Interdū pro horrifico acuto cū de ſono loquimur: q̃rea arida ſunt cū frangi cęperint nimium atꝗ horrificum ſonum edunt. Uirg. lib. j. geor. Et aridus altis montibus audiri fragor. Huius diminutiuum eſt aridulus.

Ariditas: quę ⁊ aritudo dicitur pro ſiccitate. Uarro. Frigus calore atꝗ humore ariditudinem miſcet.

Areo ares arui aridus ſum Plau. ĩ Ruf. Utinã fortuna nunc anatina vterer: vt cū exiſſem ex aq̃ arerē tñ. Quidã h̓ v̄bū ab ara deducũt: in q̃ quę dijs ĩmolabãt̃ torreri ſolebãt. Alij vō ab ara: ſʒ ꝑ ↄ̃trium ſenſum. απο του αρδειν. qȯ ſig̃t irrigare ꝙ aridū minime ſit irrigatū. Huius cõpoſita ſunt adareo Exareo Inareo Obareo perareo ⁊ ſubareo.

Areſco aridus fio. Ci. li. ij. ad Herē. Nihil lachryma citius areſcit. Adareſco ꝓbe areſco ſicut ⁊ Exareſco. Cato de re ruſti. Ueſtimēta ne tineę tangãt amurcã decoq̃to: ad dimidiū et vngito fundū arcę ⁊ extrinſecus ⁊ pedes ⁊ angulos vbi ea adaruerit veſtimēta ↄdito. Inareſco intus ſiue penitus areſco. Col. lib. j. Deĩde cū prędictū tectoriū inaruit. i. aridū intus penitus ſiue factū ē. Obareſco circū ſiue oĩno areſco. Lac. lib. de opificio. Acies ideſt mēbrana illa perlucens quã ſiccari ⁊ obareſcere non oportet: niſi humore terſa pure niteat obſoleſcit. Perareſco valde areſco.

Arefacio aridū facio. Cuius paſſiuū eſt arefio pro exiccor.

Arelate: ciuitas ē in mediterraneo narbonēſis gallię a Ply. dicta colonia ſextanoꝝ qm̃ ex ſexta legione coloni deducti ſũt.

Ares gręce αρης q̃ttuor ſig̃t Ferrū interdū bellū. Aliq̃n vulnus: ſępius v̄o Martem. Quo noĩe ⁊ nos ⁊ ferrū ⁊ bellum: ⁊ vulnus ſignificamus. Ab αρης Aries q̃ſi martialis ſicut a marte martius: nã etiã mathematici dicunt martis eſſe domū arietē ⁊ ſcorpionē vt etiã ob conuenientiã influxus dicatur aries a marte a gręcis tñ deducendo.

Arete gręce αρετη latine virtus. Unde philatetus proprium nomen: ⁊ ſignificat amatorem virtutis. Eſt etiam arete nomen mulieris vxoris alcynoi regis phęacum.

Areopagos penultima correpta. Martis vicus: nam αρεος. Martis παγος vicus. Nam vicus erat athenis a templo martis ſic cognominatus vbi primum iudiciuʒ capitis acti fuiſſe dixit Ply. lib. vij. Et inde.

Areopagitę illi dicebant̃: q̃ in tēplo Martis iudicabant qȯ iudiciū exq̃ſitiſſimū habebat̃. Nã cū Mars q̃ gręce dr̃ αρης homicidij crimine reus fieret iudicãtib⁹ duodecim dijs ĩ eo pago ſex ſentētijs abſolutus ē: vt ſtephanus byxantius docet: ⁊ m̃lti alij gręci verū q̃d ageret̃ in ereopago Julius q̃dē pollux. li. viij. ſcribit de magr̃atib⁹ atheniēſiū ⁊ eoꝝ loca: aropagitarū magr̃at⁹ erat iudicare de cęde: ⁊ de ſtatu reipu. ꝓuidere vnde ait οι δε εννεα αρχοντες οι καθ εκαςοι ενι αυτον μετα το λουναι τας ευθυνας αει τοις αρεοπαγιταις προσετιθοντο υπαιθρι οι δε εδικαζοντο του φονου: ſed multa eſſent dicenda: q̃ pauſanias ſcribit de gręcia illuſtrata ⁊ alij.

Arethous rex fuit in arna vrbe bęotię.

Aretalogus. pe. cor. porphyrione teſte: garrulus ⁊ loquax dr̃ oſtẽtatiōe v̄tutis vñ nomē deducit̃ αρετη eniʒ gręce v̄tus: ⁊ logos ſermo ſiue v̄bū ſnĩa: rō: ꝓſa: cura: ſtudiū: ⁊ multa alia. Sueto. in Aug. Frequētius aretalogos ⁊ feſtos ⁊ ſolennes nõnunq̃ tm̃ iocularitatē celebrabat. Iuue. Ut mēdax aretalogus. Aretalogus ēt dr̃ qui fingendis mēdacijs auditores mouet arte verboꝝ. Sʒ tunc eſſet ↄ̃ porphyrionē: non enim ab αρετης: ſʒ ab αρεσκω placeo ſit. αρετος. i. placidus ⁊ logos ſermo quaſi aretalogos vir placidi ſermonis blãdus multa delectatione affabilis: mitis ⁊ dulcis.

Arethuſa pe. ꝓ. v̄go venatrix Dianę comes ab Alpheo amata in fontē Sicilię apud Syracuſas ↄuerſa eſt. Uirg. At tãdē poſitis velox arethuſa ſagittis. Unde ⁊ Syracuſę arethuſides dictę ſũt: ab arethuſa fonte forma patronymica feminina. Ouid. li. iiij. faſtoꝝ. Utq; ſyracuſas arethuſides abſtulit armis claudius. Fuit ⁊ Arethuſius fons Smyrnę Tertius in chalcidia. Quartus in Itaca. Eſt ⁊ arethuſa locus ſyrię munitus iuxta emeſam. xvj. milibus paſſuum a qua arethuſij vt inquit. Stra.

Aretium ciuitas Thuſſię a gręcis condita eo tempore quo populus iſrael ſub iudicibus regebatur.

Aretiſſa lacus maioris armenię de quo Ply. li. vj. Tygris influit in lacum aretiſſam oĩa illata pondera ſuſtinentem. Solinus vocat eum arethuſam Strabo Arſenem.

Arena tenuiſſimus puluis aridus. Iōꝗ ab ariditate deductū nomen quidã exiſtimãt. Caret eni oĩ humore ⁊ ſucco vnde

⁊ plurimũ aquę ebibit. Et ita ſine aſpiratiõe ſcribi dꝫ. Nec quenq̃ꝫ mouere dꝫ ꝙ arena habeat primã breuẽ areo vero ꝓductã cũ deriuatiua nõ ſp̃ primitiuoꝝ nãm ſeruent. Alij ab herendo: ꝙ ſibi inuicẽ pp̃ tenuitatẽ cohęreat vel ꝙ cũ calce parietib⁹ ĩhęreat ſicut ĩ fabricis videmus. Et ſi cũ h ſcribũt Eius vero tres ſunt ſpẽs. ſ. foſſitia fluuiatica ⁊ marina. Inter q̃s groſſior ſabulũ nuncupat̃. Quñq̃ꝫ tñ Arena ponit̃ ꝓ loco in quo pugnabãt gladiatores. Sue. ⁊ Aug. Quodã aũt muneris die parthoꝝ obſides tũc primũ miſſos ꝑ arenã mediã ad ſpectaculũ induxit. Hinc arenarij dicti ſũt gladiatores q̃ in arena depugnãt. Quñq̃ꝫ forũ arena dꝛ: q2 illic ſic õpugnãt actores cauſaꝝ vt in arena gladiatores degladiabãt̃. Sene. Hoc ita habitũ eſt ſcholã q̃ſi ludũ eẽ forũ arenã. Hinc Ply. Arenã ſuã appellat cẽtũ viros qm̃ in iudicio cẽtũuirali certabat frequẽter telis oratorijs. Hoc nomẽ licet pluralẽ numeꝝ nõ hẽat. Uir. tñ dixit. Quã m̃ltę zephyro turbãt̃ arenę

Arenaceus. a. um. quod ex arena eſt.

Arenari⁹. a. um. qd̃ ad arenã ꝑtinet. vt Jupiter arenarius.

Arenoſus. a. um. qd̃ arena abundat. Ply. Littus nõ arenoſuꝫ ſed alga ⁊ fluuioꝝ ſordibus plenum.

Arenatus. a. um. qd̃ ex calce ⁊ arena factũ: ſicut marmoratuꝫ qd̃ ex marmore. Ply. in gręcia tectorijs etiã arenatũ qd̃ ducturi ſunt prius in mortario ligneis vectibus ſubigunt.

Arenula dimi. ab arena: quę eſt tenuiſſima. Ply. lib. xxx. Arenulę quę inueniuntur in cornibus cochlearuꝫ cauis dentiuꝫ inditę ſtatim liberant dolore.

Arguo. arguis. gui. gutũ. Imputo ſiue accuſo: ⁊ genitiuo ſepi⁹ q̃ꝫ ablatiuo ɔſtruit̃. Curtius. Oꝛſinẽ mõ auaritię interdũ ⁊ defectiõis arguebat. Ci. li. ij. ad herẽ. Ut ſi q̃ſq̃ꝫ furti arguat dicat eũ eſſe hoĩem ĩprobũ auarũ fraudulentũ. Sil'r qñ ſigt̃ reprẽndo cũ rõne ⁊ argumẽtis: vt in Sene. Certe mendacij nos arguere nõ poterit. Plau. in am. Et eccum video q̃ me miſerã arguit ſtupri dedecoris. Si vero id quo q̃s arguit̃ nõ exprimit̃ accuſatiuũ tm̃ hꝫ. Lac. li. iij. Cui ergo te libri arguunt. Proprie tñ arguere eſt oñdere. Uirg. Degeneres aĩos timor arguit. Huius ɔpoſita ſũt Coarguo ⁊ redarguo Sal. Lentulũ diſſimulantẽ coarguunt ſermonib⁹ quos ille hẽre ſolitus erat. Sciẽdũ eſt ꝙ licet Arguo argutũ ſupinũ faciat: ex quo argutus participiũ tñ futuri tp̃is ẽ Arguiturus. Sal. lib. ij. hiſto. Quos aduerſum multi ex bythinia volentes occurrere falſuꝫ filiũ arguituri. Nã vt docet. Priſ. Quędã ſũt vb̃a in utũ ſupinũ formãtia quoꝝ participia futuri terminãt in iturus ⁊ vb̃alia in itio: vt argutũ arguiturus. Cutũ cuiturus. Sputũ ſpuiturus ſpuitio. Plutũ pluiturus pluitio.

Argutus. a. um. participiũ. Plau. in pſeu. Argutus maloꝝ facinoꝝ. Qñ vero eſt nomẽ mõ ꝓ malitioſo falſo qui cum lepore quodã q̃ cupit dicit facitue q̃ſi arguens acute ⁊ ĩueſtigans. Mõ pro canoro reſonãtiq̃ꝫ vt arguta hirũdo. Et arguti homines qui multũ ⁊ celeriter loquunt̃ ab argo naue: q̃ a celeritate dicta ẽ αργος enĩ velox dꝛ. Uirg. Argutos iter ſtrepere anſer holores. Mõ pro exilij breui ⁊ quaſi acuto. Idẽ lib. iij. ge. Argutũq̃ꝫ caput breuis aluus obeſaq̃ꝫ terga.

Argutia. ę. dicitur acute ⁊ malitioſe dictum vel factum. Plau. in Muſ. Exi a culina ſis foras maſtygia: qui mihi inter patinas exhibes argutias.

Argutor pe. ꝓ. deponens ab argutus fit: ⁊ ſigt̃ procaciter ꝓloquor. Neuius. Qñ ad ludos venit alij cũ tacerent totũ diem argutat̃ q̃ſi cicada. Eſt ⁊ argutari ſubſilere Titi. Terra hęc eſt noua q̃ tu ſolitus argutari pedibus cretã dum cõpeſcis veſtimẽtaq̃ꝫ leuas: reperit̃ ⁊ argutio in eadẽ ſignificatione

Argutulus dimi. contemptui deriuatum ⁊ non blandiendi cã vt homunculus ⁊ homulus.

Argumentũ vt a Quintil. diffinit̃ eſt rõ ꝓbatione p̃ſtans qua colligit̃ aliud per aliud: ⁊ quę qd̃ eſt dubiũ per id qd̃ dubiũ nõ eſt cõfirmat. Sumit̃ interdũ etiã pro mã. Ci. Qm̃ nullũ ſcribẽdi argumentũ mihi relictũ eſt. Interdũ pro ɔiectura. Interdũ pro veriſĩli probatione: vt ſunt argumenta comędiarum. Interdũ pro ſũma verſibus expoſita.

Argumentatio eſt explicatio ⁊ enarratio argumenti. Accipit̃ ⁊ pro eo qd̃ mente concipit̃. Amb. Cognito ꝙ Heliſeus eẽt qui conſilijs ⁊ argumentationibus eius obuiaret.

Argumentor: rationibus nitor ad aliquid probandum.

Argemiſſa vl' argemuiſſa. Inſula ac ɔtinẽtẽ troadis ꝓpe argenicũ ꝓmõtoriũ locata iuxta quẽ locũ alchibiades extinct⁹ ẽ.

Argenos latine dicitur albus ſplendidus. Feſtus argenuꝫ argentum percandidum. αργυρος.

Argetos ſigt̃ velocẽ ⁊ candidũ ſplendidũ ⁊ ſtrenuum.

Argus nomẽ ꝓpriũ regis argiuoꝝ. Hic filius apis fuit. Et cuius noĩe argi argiui appellati ſũt. Quo regnãte cępit vti frugibus gręcia ⁊ hẽre ſegetes ĩ agricultura delatis aliũde ſeminibus. Et poſt obitũ de⁹ hẽri cępit tẽplo ⁊ ſacrificijs honoratus. Fuit ⁊ alius Argus: q̃ a Poetis oculis plenus fingit̃: cuſtodiſſe Iunonis ĩperio Inachi filiã eius deę pellicẽ in bouis ſpẽm ɔuerſaꝫ. Qui poſtea a Mercurio ĩterfect⁹ fuit. Uñ ⁊ argiphõtes cognominat⁹ ẽ: ꝙ argũ ꝑemerit. Uñ cętũ ſtellarũ luce diſtinctũ Argus dꝛ. Et argus vocatus fuit. Nauis architect⁹ a quo Argonautę. Eſt ⁊ argus adiectiuũ ꝓ argiuis: vt ẽ apd̃. Plau. nat⁹ amphitrio argis ex argo p̃re

Argo gñis fę. nauis quã Iaſon duxit ab Argo architecto. De quo Flaccus ad Chaxtritonia deuolat argũ molliri. Hinc puppẽ iubet ⁊ demittere ferro robora. Seu ab argon qd̃ ẽ velox: vt inq̃t Diodo. Inde arguti vt ſentit Prob⁹ dci ſũt: q̃ m̃ltũ ⁊ celeriter loquũt̃. Alij autumãt argo noĩatã eẽ ab argiuis h⁹ ẽ gręcis. Qd̃ ſentire videt̃ Cic. li. j. Tuſ. cũ ait. Et eas anguſtias per quas penetrauit ea q̃ eſt nominata argo quia argiui in ea delecti viri vecti petebant pelleꝫ mauratã arietis. Inde argonautę dicti ſunt.

Argos ĩ ſin. ge. ne. In pl'i maſ. vt hi argi. Hor. Aptũ diciteq̃s argos diteſq̃ꝫ mycenas. Uirg. lib. x. Herculis anthorẽ comitẽ q̃ miſſus ab argis. Eſt ãt ciuitas nõ lõge ab athenis pelopõneſſi caput: ⁊ oĩb⁹ ciuitatib⁹ gręcię añcellebat. Cui⁹ rex ꝓmus phorone⁹ fuit. Dcã argos ab argo rege: vt ſcribit Aug. li. xviij. ci. dei. Hinc argiui gręci dicti ſũt: ⁊ argolicus ſinus ⁊ argolici duces ⁊ argolica regio. Alia ẽ ciuitas argos theſſalię qd̃ pelaſgicõ dicũt. Alia in achaia nõ lõge a mycenis: q̃ ⁊ hippiõ vocat̃. Et in Acarnania amphilochicum. Eſt ⁊ argos q̃dã gręcię pars. Oĩs quoq̃ꝫ littoralis ora dicebat̃ argos ⁊ añ danaũ argiadę. Hoc eſt argiui argos quoq̃ꝫ gręcę dꝛ tardus. Hinc iocus in endeca ſyllabo. Mar. Nõ nautas puto vos: ſꝫ argonautas. Ubi alluſio ẽ ad famigeratos nautas ⁊ ĩtelligi tñ vult pigros ⁊ lentos nautas. Et argos nauis ſignum cęleſtem oritur pridie Idus. Mar.

Argis aduerbial'r ĩ loco. Ply. li. xvj. Argis ẽt olea durare dꝛ.

Argeus. a. um. idem quod argiuus. Hor. lib. iiij. car. Tibur argeo poſitum colono: ab argos vrbe. Et argeus mons eſt ab vna parte cappadociam cingens.

Argei teſte Uarrone dicebant̃ ſcirpeę effigies q̃ ꝑ vgines veſtales iaciebãt̃ ſingulis annis ĩ tyberim ꝑ põtẽ ſubliciũ. Argei ẽt dicebant̃ loca ſacra romę Argeorũ. Uar. reliq̃ vrbis loca olim diſcreta vt argeoꝝ ſacraria argeos dictos a p̃ncipibus: qui cũ hercule argiuo romã venerũt.

Argia. pe. pro. nomen adraſti regis argiuorũ filię quę conuerſa fuit in fontem ſui nominis.

Argie pluralis numeri tm̃ oppidum eſt Laconię.

Argilocus. a. um. idem quod argiuus: vt regio argolica.

Argonautę dicti ſũt heroes illi q̃ cũ Iaſone ĩ Colchos ꝓfecti ſt̃ ex q̃b⁹ p̃cipue fuere Caſtor ⁊ pollux. Telamõ Orphe⁹ hercules ⁊ hilas puer ſic cognoĩati a naue quã ĩnauigauerũt: q̃ fuerũt ſupra. l. vt Orphe⁹ li. j. ⁊ apolloni⁹ ĩ catalogo heroum.

Argiletũ ab argo dictũ ꝙ is eo venerit: ibiq̃ꝫ ſepultus ſit. Nã argolus ſiue argus dux argeoꝝ apud euãdrũ hoſpitat⁹ eſt. Cũ ĩ ſuſpitionẽ regni veniret clã noctu ab arcadib⁹ ẽ ĩterfectus vt volũt ĩſcio Euãdro. Cui Euander cumulũ fecit: ⁊ loco nomen poſuit a leto. i. morte argoli: ſiue argi. Argiletum. Uarro ſcribit Argylletũ ẽt dici ab argylla. i. creta cuius copia illic erat. Erat autẽ argyletũ locus in vrbe ꝓpe palatiuꝫ vbi tabernę bibliopallarũ erant: quę argiletanę dicebãtur. Mar. Argiletanas mauis habitare tabernas.

Argylla: terra cretoſa ⁊ candida qua figuli vtuntur ad vaſa faciēda. Iuue. Argyllam atq; rotam citius properate.

Argema morb⁹ oculoꝝ cū vlcus circulū oculi īfeſtat: quē greci Irim dicūt. Latīe albugo vocat̄ ⁊ leucoma ēt grece a cādore. Uidet̄ eē idē fere qḋ leucomata .i. albugines a cādore

Argyrippa: ciuitas in apulia quā Diomedes ędificauit a qua argyrippini dicuntur.

Argyrion latine argentum a quo argyrocopus argentarius ἄργυρος καὶ κόπτος.

Argyrologus: queſtor querens argentū ἀπὸ τοῦ λέγειν.

Argyrondes ętolię fluuius pp argenteū aquę candorem.

Argyraſpidas dicim⁹ eos: q̄ argentata ſcuta ferūt. Uñ ſicut refert Lāpri. Alexāder īperator romanos ñ ſolū fecit argyraſpidas: ſ; ⁊ chryſaſpidas ita ab aure} clype} noīatos ἀσπὶς

Argyrotoxos argenteū arcum gerens: quo nomine dictus eſt apollo: τὸ τόξον.

Argentū primo ſignatū eſt anno vrbis q̄ngenteſimo octogeſimoq̄nto. Qu. Fabio ꝯſule q̄nq; annis añ bellū punicū p̄mū. Nota argēti bigę ⁊ q̄drigę. Inde bigati ⁊ q̄drigati nūmi appellati ſūt. Aureus v̄o nūmus .lxij. anno poſt argenteū pcuſſus eſt: in quo p̄mo ꝯſulum deinde īperatorū capita imp̄mi cęperunt ⁊ ab his ſępe noīa accepere Argentū candidu; eſt vñ ⁊ a grecis argyros d̄r. In puteis reperit̄ excoq̄ non pōt niſi cū plumbo nigro: aut cū vena plūbi: quę iuxta argēti venas plerunq; reperit̄. Gallenā vocant aliq̄ñ Argentū ponitur p ſuppellectili argētea puta ſcyphis cochlearibus aliiſq; quę ad menſam ornandam exhibentur. Plau. Tu eſto lecti ſterniator: tu argentum eluito.

Argētarius vulgo cāpſor: ſiue merſarius a gręcis colybiſta et trapezita d̄r. Uñ Plau. in Cur. Trapezitā ⁊ argentariū pro eodē accipit. Sed iure cōſultus. ff. de edendo oñdit argentarios maiores mēſarios: ⁊ quorū officiū atq; miniſteriū publicam h; cauſam. Hiq; rationes conficiunt. Auctor eſt Seneca argentarios pręeſſe publicis actionibus.

Argeſtes ventus occidentalis frigidus: de quo Ply. lib. ij. Ab occaſu ęquinoctiali fauonius. Ab occaſu Solſtitiali Corus zephiron ⁊ argeſten vocant.

Ariadne nomen proprium eius quā deſertā a theſeo bacchus rapuiſſe dictus eſt a poetis.

Aricia vrbs ī Italia abeſt ab vrbe ad decimū lapidē quā ędificauit Hippolyt⁹ theſei fili⁹ ⁊ a noīe ꝯiugis ariciā appellauit. Iuxta hāc vrbē erat nem⁹ qḋ aricinū dicebat̄ in q̄ ęgeria nympha erat cū q̄ loq̄ ſolitū ferūt Numā roma. regem. Erat ⁊ aricin⁹ lac⁹ qḋ ſpeculū Dianę vocabat̄: in quo nunc quoq; īſulę cū pceris arborib⁹ mobiles conſpiciuntur.

Aries. arietis. pe. cor. q̄ īter oues īteger eſt: ⁊ tenet̄ ad generandā ſobolē. Ueruex v̄o cui īuerſi: vel adēpti ſūt teſticuli. Ab ara dict⁹ aries: ꝙ aris īponi ad ſacrificia ſoleret. A cui⁹ ſilitudine bellica machina appellat̄. Mā ac tabulatis teſtudo ꝯtexit̄: q̄ ne flāmis exuri poſſit corio ſiue cilicio veſtit̄. Intrinſecus recipit trabē q̄ſi adunco p̄figit̄ ferro: falx vocat̄ ab eo ꝙ īcuruata eſt vt ex muris lapides extrahat. Si v̄o caput ipſi⁹ ferro tegit̄. Aries appellat̄: ꝙ īſtar arietini capitis fieri ſoleret: vel ꝙ h; duriſſimā frontē q̄ ſubruat muros vł ꝙ more arietū retrocedit vt vehemētius feriat. Teſtudo āt a ſilitudine nāe teſtudinis vocabulū ſumpſit: q: ſicut illa mō reducit caput mō pfert: ita hmōi machina īterdum reducit trabē: interdū effert vt vehemētius feriat. Eſt ⁊ Aries celeſte ſignū primū in zodiaco. Aries ēt marinus piſcis ſiue marina belua eſt candore tm̄ cornib⁹ aſſimilatis grece κριός. d̄r: ſ; rē mirificā tradit ęlianus diſcipulus pauſanię lib. vij. λέγουσι δ' ἄραβες ὅτι ἄρα παρ' αὐτοῖς ποίμνια πιαίνεται ὑπὸ μουσικῆς μᾶλλον ἢ ὑπὸ τοῦ χιλίου.

Arietinus. a. um. penultima producta quod eſt ex ariete. Ply. Arietinum iecur ad id vtile eſt.

Arieto. as. pe. cor. percutio. Tractum ab arietum ſimilitudine cuius firmiſſimū caput ⁊ ſolidiſſima cornua faciunt vt magno impetu quicquid obieceris percutiant.

Ariel q̄dā putāt eē areopolim ab idolo martis qḋ illic ſitū ē Interpretatur āt Leonē dei hieruſalē figuralr̄ ſignificans.

Arion citharędus optimus ex leſbo inſula. De quo Herodotus ſcribit ꝙ cum a nautis coactus eſſet ſe e naui in pelagus demergi a delphyne exceptus ab eoq; in laconiam deportatus fuerit anteq; nautę illuc applicuiſſent.

Ariminū ciuitas italię a flumine ppinquo eiuſdē noīs ſic dicta Hęc quondā Umbroꝝ colonia fuit: ſicut ⁊ Rauēna: verum vtraq; Rom. accepit inq̄linos. H; āt hęc ciuitas portū ędificata anno añ xp̄i exortū. cclxx. Ptolomęo lagi filio ęgyptiis īperāte. Pub. Sēpronio ⁊ apio claudio ꝯſulib⁹. Ad quā viſcendā cōpoſitis ſicilię rebus Sēpronius nauigauit. Eam octauianus ampliauit ⁊ a liburnis dirutā diocletianus repoſuit: fuſiſq; liburnis arcū triumphalē in ea extruxit.

Arimphei ſunt populi aſię ſeptentrionalis ppe ripheos montes habent pro domibus nemora pro alimentis baccas ⁊ tā fęminę q̄; mares comas tondent.

Arimaſpi. populi ſcythię europę verſus aquilonis exortu; vt lib. vij. refert Ply. qui vnicum in media fronte habent oculum: ⁊ cum gryphis continue pręliantur.

Ariſtipp⁹ nomē ph̄i cyrenaici ⁊ apud nos d̄r optimus ęquus. Hic dicere ſolebat ꝙ lautior victus nullo erat impedimēto ad bñ viuēdū. Hic Socratic⁹ auditor fuit: p̄mus ſocraticoꝝ mercede ph̄at⁹ ē: habuit īgeniū ad oīa p tp̄e loco ⁊ pſona ſimulāda oīno prōptū. Et ob h̄ Dionyſio p̄ter oēs erat char⁹ Et vt p̄ſentib⁹ voluptatib⁹ libēter fruebat̄: ita ⁊ abſentes facile contēnebat. Hic cū e patria in gręciā ph̄andi cā pficiſceret̄ iuſſit ſeruos auꝝ pijcere vt expeditiores ad iter capeſſēdū eēnt Sūmū bonū poſuit in leui motu ad ſenſum emanāti .i. in voluptate corpis ſenſus titillāte. Qui ab eo fluxerunt ⁊ in dogmate pmanſerunt ab hoīs patria Cyrenaici ſūt appellati. Tradūt Platonē dixiſſe ſoli Ariſtippo ⁊ chlamyde; ⁊ pannū ferre datū eſt. Hora. Oīs ariſtippū decuit ſtatus et color ⁊ res. Fuit ⁊ alter ariſtippus hui⁹ nepos ex filia Metrodidactus dictus q̄ſi a matre doctus. Hic in nauigio a tēpeſtate deprēnſus timuit ⁊ expalluit. Et interrogatus quare ph̄s timeret cū īpe ꝯ nihil timeret: feſtiuiter rñdit nō eandē ⁊ ſibi ⁊ illi cām eē q̄m is nō eēt magnope ſolicitus p aīa nequiſſimi nebulonis ipſu; aūt pro ariſtippi aīa timere.

Ariſtrocratia optimatū principatus vbi optimates remp. tractant. ἄριστος καὶ κράτος ἀπὸ κρατεῖν.

Ariſtoclides. pe. cor. Orcomeni tyrānus qui ſtymphalidē virginē adamauit. Uide in dictione Stymphalus.

Ariſtoteles pe. cor. nomē ph̄i peripateticorum principis a quo Ariſtoteleus ariſtotelicus adiectiua.

Ariſtoxenus pe. pro. nomen proprium muſici.

Ariſtomenes pe. cor. nomē meſſenij viri q̄ iuſtiſſim⁹ vt ſcribit Hier. victis lacedęmoniis ⁊ quodā tp̄e nocturna ſacra celebrātibus: q̄ vocabant̄ iacynthina rapuit de choris ludentiū v̄gīes. xij. ⁊ tota nocte gradu ꝯcito fugiēs exceſſit de finibus ſparthanoꝝ. Cūq; eas comites cuius vellēt violare monuit q̄ntū potuit ne hoc facerēt: ⁊ ad extremū quoſdā nō parcētes īterfecit. Cęteris metu coercitis redēptę poſtea a cognatis puellę cū ariſtomenē viderent cędis reū fieri tamdiu ad patriā non ſunt reuerſę q̄diu iudicū aduolutę genibus defenſorem pudicitię ſuę cernerent abſolutum.

Ariſto ph̄s cognomento ſcepticus: qḋ latinę quęſtor ⁊ conſiderator dicitur. Semper enim in quęrendo conſiderandoq; fuit. Uide in dictione pyrrho.

Ariſtides penul. produ. princeps athenienſis cui cognomē fuit iuſtus: alter fuit pictor inſignis.

Ariſtophanes. pe. cor. nomen propriū ph̄i: ⁊ comici valde maledici cuius nouem comedię ſunt impręſſe.

Ariſtobolus nomen proprium Iudęorum regis.

Ariſtophorū pe. cor. vas quo prandiū defertur. Latinę diſcus ἄριστον enim prandium dicitur φορῶ porto.

Ariſta ab ariditate d̄r ꝙ ſit oīno arida. Eſt eñi p̄ma pars quę primo areſcit: vel q: ſeges cū areſcit ſecatur. Et pprie ariſtę q̄ſi tela ſpicę frumēti ſunt ſiue ſpinę: ſiue aculei q̄bus a morſu auiū minorū illa tueant̄. Cice. in Cato. Fundit frugē ſpi

ce ordine ſtructam ⁊ a auium minorū morſus minuitur vallo ariſtarum. Ponitur tamen quādoq₃ ariſta pro frumento. Uirg. Chaoniam pingui glandem mutauit ariſta.

Arithmus: latine numerus Jnde Arithmetica.

Arithmetica numeralis ſcientia que tractat de numeris ⁊ ſupputandi rōne. Hec inter diſciplinas mathematicas p̄ma eē dicitur: qm̄ ipſa vt ſit nulla alia indiget diſciplina. Muſica aūt ⁊ Geometrica Aſtronomia iſtius auxilio egent.

Armus: humerus. Uirg. lib. iij. Geor. Denſa iuba ⁊ dextro iactata recūbit in armo. Differt tn̄ armus ab humero. Nā humeri ꝓprie eoꝝ ſūt q̄ recti in celū ſpectāt. Un̄ ſoli hoī humeros eſſe dicimus. Uirg. Os humeroſq₃ deo ſiles. Armi vō ſunt brutorū q̄uis de hoibus quandoq₃ dicantur.

Armigatus. ta. tum. qḋ eſt ad armū ligatum. Hier. lib. ij. R̄. Et dauid percutiebat in organis armigatus.

Arma ab armis dicuntur. i. humeris dependentia inquit Feſtus: vt ſcutum gladius ⁊ ea: q̄bus preliamur tela. Ser. docet arma eſſe que armos tegunt. Uar. ab arcendo arma dicta exiſtimat ꝙ his arceamus hoſtes vt fuſtes lapides ⁊ huiuſmodi. Sȝ re vera non ſolū hoc noīe bellica: ſed ēt oīum fere artiū inſtrumēta intelligunt̄. Sic ēt pollux ὅπλα ruralia ꝓſequitur quāuis Uirg. largius pollicitus tamen defeciſſe videat̄. Sunt enim martis arma inſtrumenta oīa q̄bus in bello vtimur. Unde fraudes ⁊ cōſilia arma dicunt̄. Uirg. Et querere conſcius arma. Arma ruſticorū: raſtra ligones ⁊ hmōi. Jdem. Dicendum ⁊ que ſint duris agreſtibus arma. Arma coquinaria: lebes patella tripus olla. Pla. Quam eleganter inſtructum cōquinarijs armis. Arma ſtudioſorum ſtylus pugillares libri. Plyni. Cuius arma erant non venabulum ⁊ lancea: ſed ſtylus ⁊ pugillares. Nautarū quoq₃ ⁊ piſtorum inſtrumenta arma dicuntur. Uirg. lib. v. Colligere arma iubet: validiſq₃ incumbere remis. Et lib. j. Cerealiaq₃ arma expediūt. Qn̄q₃ arma accipiūt̄ ꝓ bello: ſicut toga ꝓ pace: vt Cedāt arma toge Qn̄q₃ dicūt̄ īſignia q̄le nōnulli ītelligūt illud Uirgilij. Armaq₃ fixit troia Cōſueuerūt. n. antiq̄ ſuſpēdere arma ī poſtibꝰ tēploꝝ. Eſt aūt h̄ nomē arma plr̄ tm̄ ꝺclinatū qm̄ vniuocū ſit ⁊ plures res ſignificet q̄rū ſingule h̄n̄t ſua noīa vt gladius ſcutuȝ ⁊ hmōi. Uel ne ab armo artu corpis obliqui eius caſus ꝓferri cenſeant̄.

Armos. as. armis induo ſeu munio. Lac. lib. iij. Cū eni nā hominis imbecillior q̄ȝ ceteroꝝ aīaliū que vel ad ꝓferēdā vim tēpoꝝ: vel incurſiones a ſuis corporibꝰ arcēdas nālibꝰ munimenta ꝓuidētia celeſtis armauit. Liui. li. ij. de bel. pu. Jtaq₃ ⁊ muri reficiebant̄ ⁊ ꝓ pugnaculis armabant̄ Cōpoſita ſūt Dearmo ꝙ eſt armis exuo. Jdē. li. iiij. Cōſul triūphās in vrbē rediit. Ciuilio duce Uolſcoꝝ ante currū acto: prelatiſq₃ ſpolijs q̄bus dearmatū exercitū hoſtiū ſub iugū miſit. Exarmo eiuſdē ſignificationis. Sue. in Domi. Negantēq₃ vltra ſe tueri eū poſſe ꝙ exarmata eſſet a ioue. Exarmatas aūt feras dicimus māſuefactas. Lampr. ꝺ Heliogabalo. Habuit leones ⁊ leopardos exarmatos quos edoctos ꝑ māſuetarios ſubito ad ſecūdā ⁊ tertiā mēſaȝ iubebat accūber̄. Obarmo circūarmo. Hor. li. car. Mos vn̄ adductus ꝑ oē tēpus amazona ſecuri dextras obarmet. Perarmo ꝑfecte vl̄ pulchre armo. Cur. Hoc modo inſtructo exercitu ac per armato babylone copias mouit.

Armatio ⁊ armatura rē ipſā ſiḡt. Armator ⁊ armatrix v̄balia

Armiger. pe. cor. q̄ lanceā ſcutū galeāq₃ ferēs armatū equitem in prelio ſequitur Et plane apud antiquos armigeri fuerūt ſūmi viri vt patroclus fuit armiger achillis. Ply. lib. xxxv. Clytū equo ad bellū feſtinantē ⁊ ei galeā poſcēti armigerū porrigētē. Armiger ēt ꝺr̄ q̄ cuipiā alij īferior ſuꝑiori ſuggerit. Plau. in caſin. Filius autē armigerū allegauit ſuum.

Armariū ab armis: Locus vbi cibaria libri ⁊ ſilia recōdūtur. Plau. ī Cap. Cellas refregit oēs itus: recluſitq₃ armarium Et in Epi. Quin ex occuloſo atq₃ obſignato armario decutio argenti q̄ȝtum mihi libet. Huius dimi. eſt armariolum.

Armamēta nauiū inſtrumēta vel munimēta ſicut funes ⁊ vela q̄uis ⁊ muroꝝ eſſe poſſint ⁊ medicoꝝ ⁊ alioꝝ inſtr̄a. Col. lib. v. Nōnulli ſtrenue fabricāt nauigia nec cōſumata ꝑinde īſtruūt armamētis miniſtriſq₃. Hier. ad Pāma. Et q₂ ſine emplaſtro venerat ⁊ medicoꝝ armamēta nō hēbat. Jdcirco medicina nō ꝓfuit. Et Ply. ꝺ vineaꝝ armamētis loq̄t̄

Armamētaria repoſitoria armoꝝ ſūt ⁊ fere naualiū q̄le fuit illud qḋ athēis philō fabricauit mille capax nauiū Ply. armamētario mille nauiū ꝯfecto. Liui. de bel. ma. Conflagarunt ⁊ horrea regia ⁊ armamētariū cū ingēti apparatu machinarū ⁊ tormētoꝝ. Ual. max. Hēbat armamētariū oīs gn̄is telorū copia refectū. Deduciturq₃ hoc nomē ab armamētum.

Armentū inquit feſtꝰ id genus pecoris ꝺr̄ qḋ eſt idoneum ad opus armoꝝ vt ſunt eq̄ ⁊ boues. Nā equis in bellū curritur Clypei vō boū corijs armant̄. Uar. aliter. Armēta ꝙ boues ideo parabant̄: vt inde eligerent̄ ad arandū inde armenta dicta q̄ſi aramēta poſtea tertia littera extracto. Un̄ Col. li. vij. Jumēta ⁊ armēta nomē a re traxere: ꝙ noſtrū laborem vel onera ſubuectādo vel arando iuuarent. ꝓcipue enim ab equis ⁊ bobus alijſq₃ eiuſmodi ceruos ⁊ alia aīalia grādia armēta dici poſſunt. q̄uis elephanti ⁊ eq̄ ⁊ hmōi aīalia ab armis armatiſq₃ militibus ferēdis armenta appellari queant. Nā cerui qui ad hoc nō ſunt idonei neq₃ etiā ad arandū inter armenta computantur a Uir. qui ait Hos tota armenta ſequuntur. De hoc ēt in dictione grex dicitur.

Armētarius ij. armentorum cuſtos. Uir. li. iij. Oīa ſecuȝ armētarius afer agit tectumq₃ laremq₃.

Armentarius. a. um. qḋ ad armētū pertinet. Am. ꝺ Cain. Uidet̄ ⁊ ſenſum noſtrorū quoddā gn̄s aliud domitū māſuetū aliud indomitū qḋ armētario quodā motu mētis velut de ſide atq₃ deſuluto ꝓrūpit ad irrōnabiles corpis ꝺlectatiōes

Armille ſunt ornamēta in circuloꝝ modū que viri militares ab īperatoribꝰ donati in ſiniſtris brachijs gerere cōſueuerunt. Hec Priſ. brachialia vocat. Dicunt̄ aūt armille ab armis: ꝙ antiq̄ humeros cū brachijs armos vocabant. Unde arma ab his depēdentia ſunt vocata. Liui. li. j. Additur fabule ꝙ vulgo ſabini aureas armillas magni pōderis brachio leuo gēmatoſq₃ magna ſpecie anulos habuerunt. Hiero. lib. ij. R̄. Tuli diadema quod erat in capite eius ⁊ armillam de brachio illius: ⁊ attuli ad te dominum meum.

Armillatus dicitur qui armillas habet. Propter. Atq₃ armillatos colla moloſſa canes. Et armillatus nomen viri ſub Nerone ⁊ Domitiano.

Armillū vas vinariū ī ſacris dcm̄ ꝙ armo. i. hūero ꝺportaret̄

Armiluſtrū feſtū apud Romanos: quo res diuinas armati faciebant: ⁊ ſacrificantes canebāt tubis. Jtē locꝰ in quo hmōi ludi fiebant. Uar. hoc nomen ab ambitu luſtri dcm̄ exiſtimat ꝙ ibi circūfertur pōpa ⁊ equi currunt.

Armenia regio aſie īter tauruȝ ⁊ caucaſuȝ mōtes ſita: ⁊ a Cappadocia ad caſpium mare vſq₃ ꝓtēſa ab armenio theſſalo cōite vt inq̄t Ster. ſic dcā. Et vt Ply. li. vj. auctor ē duplex maior. ſ. ⁊ minor vbi p̄cioſuȝ īter reliq̄ armoata naſcit̄ amomum. Hanc hebrei ararab vocant. Jn ea araxes fluuius ⁊ pars eufratis ⁊ trigidis ⁊ inſignis ciuitas artaxata.

Armeniacus ꝺr̄ ꝙ primum gn̄s eius ab armenia ſit aduectuȝ. Hoc aūt genus pomi Armenia cū dicitur quod p̄cox ꝑſicuȝ etiam dicitur. Et vt inquit hippocrates calidum ē et ſtypticum ſtomacho vtilis in cibo ſumptus.

Armoracea. e. vt inquit Palladi. agreſtis raphanus ē. Dicit̄ a Col. ēt armoradū armoraciorum cymam.

Arnon vt Joſephus lib. iiij. ſcribit fluuius eſt: qui de montibꝰ arabie deſcendens in ſtagnū alphatiten erumpit diuidens moabitidem ⁊ amonitidem.

Aro. as. ꝓp̄e ſiḡt terrā iā ꝓſciſſaȝ rurſus vomere euerto. Ply Jn arādo magnope ſeruādū ē Catonis oraculū. Quid ē p̄mū: agrū bn̄ colere. Quid ſcḋȝ: bn̄ arare. Quid tertiū: Stercorar̄. Cōpoſita huiꝰ v̄bi ſūt. Dearo. Exaro. Peraro: Jnaro. ⁊ Subaro. Ply. Sunt qui iam natas inarant ſegetes.

Arator ſumitur tam pro boue q̄ȝ ꝓ hoīe boueȝ ducente. Ply. Arator niſi incuruus preuaricatur.

Aratrū inſtr̄m quo terra arat̄. Greci Aratron dicunt.

Artro.tras.quaſi aratro:quod ē ſegetes iam natas rurſus arã
do proſcindo:quod impinguandi agri cauſa fit.

Aromata latine odoramēta.Et ĩde Arõacopola:quē nos aro
matarium vocamus: qui aromata vendit: grece αρωπα.

Arpe falx ſiue enſis falcatus.Uide infra in dictiõe harpe: vbi
harpyia ⁊ harpagones que aſpirantur : quoniam nunc in
pſilem verſa eſt aſpirata.

Arpinum.pe.pro.ciuitas a qua arpinates dicti ſunt: eius inco
le quales fuere.M.Cicero.Plautus comicus et. C. Ma-
rius qui ſepties conſul fuit.

Arroſtema pe. ꝓ. matis.Grece αρρωςιμα latine egrotatio
αρροςεω egroto arroſteia egrotatio arroſtos egrotus.

Arenicum idem eſt quod arſenicum ⁊ auripigmentum cuius
vis reprimi ac tolli excreſcentia dubium non eſt.

Arrha.e.⁊ arabo.pe.cor.Grece αρραβομ vtrumqꝫ ſumit̃ ꝓ
pte ſolonis q̃ prius dat̃ vt reliq̃ reddat̃.Teren . Ea relicta
arabõi ē.Hinc Arrho.as.a quo ſubarrho quod eſt arrhaꝫ
facio.Amb.Anulo ſuo ſubarrhauit me dominus meus.

Arrepticius:qui a demone rapit̃ etiã abrepticius dr̃ Ueteres
Arrepticium dicebant laruatum quaſi a laruis arreptum.

Arripio.is. Uide in abripio.

Arrigo.is.pe.cor.Uide in dictione rego.

Arrogo.as.penul.cor.ſigt̃ Tribuo.Hiero.ĩ ꝓlogo. Eſdre. In
terrogēt hebreos ⁊ ipſis auctoribus trãſlationi mee vel ar-
rogent vel derogent fidē. Plerũqꝫ arrogare eſt nimiũ at-
tribuere ſeu arrogãter p̃ſumere.Unde arrogans : q̃ ſibi te-
mere atqꝫ inſolenter tribuit q̃ in eo nõ ſunt. Et arrogantia
ꝑ quã temeritas atqꝫ impudētia vnã ſibi cõparat auctorita
tē.Itē arrogare ē ĩ filiũ ac familiarē aſſciſcē a quo fit Arro
gatio:q̃ ē cũ is:q̃ aſſciſcit aliquē ĩ filiũ ĩterrogat̃ an velit illũ
iuſtũ ſibi filiũ eſſe: ⁊ is: qui aſſciſcitur rogat an id fieri pa-
tiat̃.Uel ideo arrogatio dicit̃ ꝙ ꝑ populi rogationem fiat.

Arſenothelys. Uide in dictiõe Androginus.

Arſinoe fuit filia ptolomei lagi filij qui egyptum poſt alexan-
drum tenuit ⁊ fuit iuxta lyſimachi regis macedonie forma
preſtantiſſima a cuius noĩe ptolemeus philadelphus eius
frater vrbem condidit in cyrenaica regione.

Ars multipliciter dr̃. Nã q̃dã eſt ars q̃ in ſpeculatione tm̃ cõ-
ſiſtit: vt aſtrologia ⁊ theorice.i.ſpeculatiua vocat̃ .Quedaꝫ
in agendo:q̃ actu perficit̃: ⁊ practice.i.actiua dr̃: vt ſaltatio.
Ter.in An.Quid ē qȯ tibi ars mea efficere hoc poſſit am-
plius.Quedã ĩ effectu:q̃ operis qȯ oculis ſubijcitur ⁊ cõſu-
mationē nõ finē accipit:q̃lis ē pictura. Dicta ars απο της
αρυτης.i. a virtute quã greci vniuſcuiuſqꝫ ſcientiã vocãt
Eſt etiã ars q̃ cõſtat ex p̃ceptoꝝ collectiõe:ab arcto as. ꝙ ar
ctis p̃ceptis.i.anguſtis ⁊ breuib⁹ cũcta cõcludat vt ē ars ſer
uij ars donati ars p̃ſciani Ars ēt aſtutia vocat̃:q̃ q̃s nõ faci
le falli:ſꝫ magis alios fallere põt:q̃ grece dr̃ τεχνη. Ab ars
cõponũt̃ iners: ſolers.artifex Huius diminutiũ eſt articula.

Artifex qui artem aliquam facit dictus ꝙ ſciam ſuam per ar-
tus exerceat:ſiue ꝙ apte operam inter ſe artent artifices.

Artificiũ quaſi artis factio.qȯ ars ipſa operatur vt cum dici-
mus orationem magno artificio cõpoſitam. Hinc artificio-
ſus.a.um.quod cum arte factum eſt: vt orõ artificioſa.

Artitus.pe.pro.dicitur bonis artibus inſtructus.

Artus:qui alligant mēbra mēbris ab arctãdo.Sunt eñi nodi:
mēbra vȯ trũci.Uir.li.v.Et magni membroꝝ artus.Et dr̃
tm̃ de aĩantibus:partes ſunt corporis inter iuncturas dicti
ꝙ inter ſe arctent̃.Uñ minores partes ꝑ diminutionē arti-
culi dicunt̃ quales ſũt digitoꝝ q̃ſi parui artus.Et diſtinguũ
tur artus a mēbris qꝛ art⁹ dñr oſſa cũ neruis ⁊ venis.Mē
bra aũt ꝓprie vocamus carnē artus tegentē. Uñ mēbrana
ſuperior mēbri pars:hoc eſt pellis.Sed ſepenumero ꝯfun-
dunt̃.Apud Plau.ĩ Mene.tm̃ artua dr̃. Ita mihi impas vt
ego huius mēbra atqꝫ oſſa atqꝫ artua ꝯminuã illo ſcipione
quē ipſe hꝫ. Hinc deducit̃ Deartuo.as.qȯ ē ꝑ artus diuido.

Articulus.dimi.ab art⁹ ē: ⁊ ponit̃ ꝓ iũctura ſiue nodo : vl̓ ꝑte
mēbri. Ply.Articulis mēbra diſtinxit.Uñ articularis mor
bus.Sed ⁊ in vite dñr articuli de nodo ad nodũ.Cic.ĩ La-
to. Itaqꝫ ineunte vere ĩ his que relicta ſunt exſtitit tanq̃ʒ ad
articulos ſarmentoꝝ ea q̃ gēma dr̃ Articuli ēt in mõtibus
dicunt̃ vt apud Ply.in calce operis. Sic articulos fidei tã
q̃ʒ mēbra religionis noſtre dixerũt. Interdũ ponit̃ ꝓ digito
vt apud Oui.li.ij.de pon. At reditus iam quiſqꝫ ſuos amat
⁊ ſibi quid ſit vtile ſollicitis ſupputat articulis. Interdũ pro
momēto ⁊ tēpeſtiua rerũ faciendarũ hora ſiue pũcto: ſeu ali
cuius rei aut tēporis particula. Ter.in Adel. Uide vt ĩ ipſo
articulo oppreſſit eã. Hiero.ad Iuli. Filius me⁹ frater tuus
Auſonius in ipſo iã profectiõis articulo cũ mihi preſentiaꝫ
ſuã tarde dediſſet: ⁊ cito abſtuliſſetqꝫ atqꝫ in pũcto tēporis
ſalue valeqꝫ dixiſſet. Itē articulus color ē de quo. Ci. li. iiij.
ad herē. Articulus habet̃ cũ ſingula verba ĩteruallis diſtin
guũt̃.ceſa oratiõe. Silr̓ articulus dicit̃ quo gñs diſcernit̃.

Articularis ⁊ articulare qȯ ad articulos ꝑtinet: vt articularis
morbus qui ⁊ articularius dicit̃: qui per oẽs artus vagat̃:
quo Ennius laboraſſe fert̃. Sere. Si vȯ articulos tabes ini
mica per oẽs Heſerit: ex ficu betas cũ melle iugabis. Uel pe
lagi latices ſimul ⁊ baccheia dona Sumere curabis nimio
ſed parcito vino : Ennius ipſe pater dum pocula ſiccat in
qua: Hoc vitio tales fertur meruiſſe dolores .

Articulo.as.ſigt̃ iungo ⁊ q̃ſi articulũ id eſt nodũ nodo appono
Aug.li.xiiij.ci.dei. Neqꝫ ea ſola mēbra mouemus ad nutuꝫ
q̃ ꝯpactis articulata ſũ oſſibus ſicut pedes ⁊ man⁹ ⁊ digitos

Arto.as.ſepe vrgeo. Hiero.in ꝓlo. Iudith. Et ſepoſitis occupa
tionib⁹ quibus vehemēter artabar huic vnã lucubrationē
dedi. Hinc cõponitur Coarto ſimul cõtinent̃ arto ſtringo.
Lact.lib.vij. Tunc ãnus breuiabit̃ ⁊ mēſis minuet̃ ⁊ dies ĩ
anguſtũ coartabit̃. Liui.lib.ij.de bel. puni. Anguſte fauces
coartãt iter. Inde percoarto qȯ ē maxime vel ꝑfecte ꝯſtrin
go. Col.li.ij. Tunc demũ conuertemus ⁊ vtrũqꝫ ſiccatũ per
coarctabimus ĩſtringam: atqꝫ ita manipulos vinciemus.

Arſaces.pe.cor.nomē propriũ parthoꝝ regis cuius memorie
hunc honorem parti tribuerũt ꝑꝑ queſitum conſtitutumqꝫ
regnum.vt omnes deinde reges ſuos arſaces appellauerint
dicti ſunt ſicut egypti ptolomei.

Arſis latine vocis eleuatio: ſicut ⁊ theſis poſitio vocis : vt ar-
ma.ar.eleuatio.ma.poſitio eſt.in his duobus per diuiſioneꝫ
ꝑedes legitimi colliguntur.

Artaba: mēſura apȯ egyptios ſextarioꝝ. lxxij. cõpoſita ex nu-
mero ꝓpter ſeptuagintaduas gentes: q̃ orbē impleuerunt.

Arthabanus: nomē parthoꝝ regis ex arſacidarum genere q̃
inimicus Tyb. Ceſ. armeniam inuaſit.

Artanes: fluuius ſcythie thracie in iſtrum defluens.

Artemiſius apud macedonas menſis maius dicitur. Quo no-
mine ēt vocatur mons archadie ſicut ſcribit. Ply. li. iiij.

Artemiſia Mauſoli Carie regis vxor : que inſignis pudici-
cie fuiſſe perhibetur ⁊ virũ vltra humane affectionis fideꝫ
amaſſe credit̃. Nã cũ nobiliũ poetarũ atqꝫ hiſtoricoꝝ laudi
bus p̃dicet̃: in hoc vel maxime ꝙ defunctũ maritũ ſic ſemꝑ
amauit vt viuũ: ⁊ mire magnitudinis extruxit ſepulchrũ in
tãtũ vt vſqꝫ hodie aĩa ſepulchra p̃cioſa ex noĩe eius Mau-
ſolea nũcupēt̃. Eſt ⁊ Artemiſia herba ab Artemiſia Mau
ſoli vxore: vel ab artemide dea cognaminata. Eius duo ſũt
genera. Altera latiorib⁹ folijs. Altera teneriorib⁹: ⁊ nõ niſi
ĩ maritimis naſcens. Sunt q̃ in mediterraneis eodē noĩe ap
pellant ſimplici caule minutis folijs quã quidã bothryon:
alij ambroſiã vocãt. quã Ply. ambroſiã putat: q̃ in Artemi
ſio mõte dicitur abundare a qua etiam nomen ſortita eſt.

Artemiſium: vt Demoſthenes pro Chteſiponte docet promõ
torium Euboee eſt. Et Artemiſiũ locus eſt prope ariciã dia
ne ſacer quaſi dianũ dictum latini nemorēſe dixerũt. Unde
⁊ nemorenſis rex dictus eſt ſacer illius religionis.

Artemon artemonis.pe. ꝓ. Nã grece αρτημωμ dr̃: ſiue arte
mũ qȯqꝫ q̃dã malũ q̃dã velũ ĩtelligũt nauis ampliſſimuꝫ.
qȯ extendit̃ q̃ſi a rectus temo: vt ĩ actib⁹ aplĩcis. Artemone
leuato ſm̃ aure flatũ tendebant ad littus: αρτημομ νοςες
αρτεημ τουτεςι τανειμ και αμπεταννυειμ.

Artaxares nomē ꝓpriũ xerſis filij: qui longimanus dictus fuit

qm̄ manū alteram haberet longiorē. Hic aiebat beneficiuꝫ
addere lōge magis regale eſſe ꝙ̄ auferre. Fuit ⁊ alius Arta
xerſes Cyri.iunioris frater cognomēto memoꝛ. Hic cum
pauper quidam malum ingentis magnitudinis ei obtuliſ-
ſet: iucūde ſuſcepit per ſolē inquiens hic is mihi videt̄ quē
vꝛbē quoqꝫ ex parua magnam reddere poſſe exiſtimem.

Artaxata: armenie ciuitas.

Arteria latine ſignificat venā vitalē: ſeu ſemitam in qua eſt vi
talis ſpūs. Gel. Arteria eſt cōceptaculū ſpūs naturalis mixta
cōfuſiqꝫ cū ſanguine in quo ſpūs eſt minus ſanguinis Cice.
lib.iij.ad heren. Lędunt̄ arterię ſi anteꝙ̄ vox bene ꝑmulſa
eſt: acri labore cōpellit̄ ⁊ interuallis longioribus vti conue
nit. Recreat̄ eni ſpiritu vox: ⁊ arterię reticēdo acquieſcunt
εξ αεροσ και τηρεω αρτηρεια γινεται. Vn̄ q̄dā doctꝰ
fecit dactylū in ꝑmis tribꝰ ſyllabis ꝙ̄ ridicule alij viderint.

Artocrea.ę. ⁊ artocreas.ę.maſ.gene.epulum ex pane ⁊ carne.
Per Artocreaſqꝫ popello.

Artocopus.pe.coꝛ.piſtoꝛ ſeu factoꝛ panis: ſed pꝛo diſpenſato-
re ſiue conſeruatore accipi ſolet: quaſi qui in pane laborat.
Nam αρτοσ panis κοποσ laboꝛ.

Artopteſij panes dicti ab artopteſia inſtrumēto panibꝰ coquē
dis in clibano accōmodato: cuius meminit Plau.in Aul.

Artoptitius panis: q̄ ex fermēto durione ↄficit̄. toꝛret̄ qꝫ in ar-
topta. Ply.li.xviij. Siliginę farinę modius: gallicę viginti-
duas libꝛas panis reddit. Italicę duabus tribuſue amplius
in artopticio pane. Nā furnaceis binas adijciunt libeas in
quocūqꝫ genere.

Artopta a quibuſdam dicitur mulier: que coquit panē in cli-
bano vel furno πτασ coquo Plau.in au. Ego hic artoptā
ex pꝛoximo vtendam peto. At Jul. pollux dicit eſſe inſtru-
mentum Artocopi in quo panes toꝛrebantur.

Artologanū.pe.coꝛ.genus panis ſiue placētę ex ſimila in oleo
coctę in patella. Jn eo ponitur parū vini cū pipere ⁊ adipe
vel modico oleū. eſt enim panis qui habebatur in delitijs:
a laganis nomen habens pꝛopter candorem.

Aruica.pe.pꝛo.genus frumenti.

Aruina.pe.pꝛo.durum pingue inter cutem ⁊ carneꝫ: vt auctoꝛ
eſt Ser. Virg.lib.vij. Pars leues clypeos: ⁊ lucida ſpicula
tergent aruina pingui.

Arundo aquaticꝰ frutex oībus notus. Et qm̄ ex arundinibus
fiebant ſagitte qn̄qꝫ arundo ponit̄ pꝛo ſagitta. Virg. Per
qꝫ ilia venit arundo. Hinc Arūdineus.a.um. Hie.li.iiij.Re.
An ſperas in baculo arundineo atqꝫ cōfracto ęgypto.

Arundinetū locus vbi arundines conſite ſunt ſicut ſalicetum
oliuetum ⁊ huiuſmodi vt eſt illud. Fulgebunt iuſti ⁊ tanꝙ̄
ſcintillę in arundineto diſcurrent.

Aruſpex. Vide infra in dictione haruſpex.

Aruum ab arando dictum ager aratus nec dum ſatus qui A-
tamen ſementi datur. Salu. Quia numidę pabulo pecoris
magis ꝙ̄ aruo ſtudent.

Arx ab arceo quia arcet.i.pꝛohibet hoſtes accedere. Eſt enim
locus vꝛbis vel in monte ſitus natura munitus. Jnde etiaꝫ
ſummitates montiū ⁊ cuiuſcūqꝫ altitudinis ex q̄bus facile
pn̄t depelli hoſtes arces dicunt̄. Huius dimi.eſt arcicula.

Arymphei populi ſūt d̄ quibus Amianus ſic habet. Vbi mō-
tes zyphei deficiunt Arymphei inhabitant iuſti homines ⁊
morum placiditate cogniti.

A ante S

As aſſis libꝛa a grecis Mna mina a noſtris interpoſitione lit
terę que ex.xcvi.drachmis ↄficit̄ ſiue duodeciꝫ vncijs. Vn
cia vo ab vno dr̄. Sextās vncie due quaſi ſexta pars aſſis.
Quadrans vncie tres: quarta pars qui ⁊ triunciū dicit̄. Tri
ens quattuoꝛ vncie tertia pars. Quincūx vncię quinqꝫ. Se-
mis vncie ſex dimidiū aſſis ſiue ſelibꝛa ideſt media pars li-
bꝛę quaſi ſemis as. Septūx vncię ſeptē a ſeptē ⁊ vncia. Bes
vncie octo dempto triēte quaſi des. Dodrans vncię nouem
dempto quadrante: quē ⁊ nonūciū dicimus. Dextans vncie
decē dictus quaſi aſſi deeſt ſextans. Deūx vncię vndeci q̄ſi
vncia dempta ex aſſe libꝛa. Aeris autē minima pars Sextu
la dicit̄ ꝙ ſit ſexta pars vncię. Semūcia ꝙ ſit dimidia ps vn
cię. Silicū dictū ē ꝙ ſemūciā ſecet. Et ſciēdū ꝙ veteres vo-
lētes aliq̄d diuidere ī ptes ęq̄les vt hereditatē ⁊ q̄duis ſile
id aſſē appellauerūt ⁊ ptes vncias. Vn̄ illud plynij. de luna
haud dubiū eſt lucere dodrātis ſemuncias hoꝛaꝝ ab ſecū-
da adijciētē vſqꝫ ad plenū oꝛbē. Vn̄ ēt hēmꝰ ex aſſe heredē
fecit.i.totiꝰ hereditatis. Sue.in Cęſa. Nouiſſimo teſtamen
to tres īſtituit heredes ſoꝛoꝝ nepotes. Octauiū ex dodrāte:
Pinariū ⁊ pediū ex quadrāte. Interdū dr̄ nūmꝰ libꝛalis ex
ęre deductū nomē. Hoꝛ. Quē ſi diminuas vilē redigat̄ ad
aſſem. Silr̄ Triens q̄drans. Interdū hę ptes aſſis apud po
ętas accipiunt̄ ꝓ calicibꝰ a mēſura. Pꝛop. Cū fuerit multis
exacta triētibus hoꝛa. Mar. Te diuiua leget muſto q̄ncūce.
Cōponit̄ aūt as cū eo q̄d tres vt treſſis. Per. Hic dama eſt
nō treſſis agaſo. Octo ⁊ as octuſis Hoꝛ. Quāti emptę parui
quāti ergo octuſſibus. ⁊ ſic per oēs numeros vſqꝫ ad cētuꝫ
vt centuſſis. Perſ. Et centū gręcos curto centuſſe licetur.

Aſarotū.pe.pꝛo.pauimētū picturę arte elaboratū a gręcis in-
uētū ſic dictū ꝙ verti nō debeat. Nā deducit̄ ab α ꝑuatiua
ꝑticula ⁊ σαι ρω.u.σαρω.π.σεσαρα vro ſcopo. Scopa
quoqꝫ a grecis ſaros dr̄. και το καλιντρον. Solebāt q̄p
pe purgamēta cęnaꝝ quę analecta vocant̄ ī pauimēto quo
qꝫ euerri dū ſubtegulanea pauimēta in vſu erāt poſtea a ſa
rotis īuētis ceſſauit vſus ſcopaꝝ manibꝰ colligi purgamen-
ta cęperunt: pauimēta vo ſpongijs mūdari. Xenodorꝰ ꝑmꝰ
claruit in faciēdis aſarotis: quę miro artificio ꝑuulis teſtu-
lis ī varios coloꝛes tīctis: ⁊ imagines pictis ſtrauit. Nā ꝑga
mi ī aſaroto colūbā effecit bibētē: quę aquā capitis vmbꝛa
offuſcabat alia ſibi eſcā arripiēte. Papi.li. Syl. Varias vbi
picta ꝑ artes gaudet humꝰ: ſuberātqꝫ nouis aſſarota figurꝭ

Aſbiſtę populi libyę: apud quos vulgatiſſimum templum in-
ter medias arenas conditum eſt.

Aſbeſtus latine inextinguibilis ⁊ nomē lapidis eſt qui cū ignē
non habeat pꝛopꝛiū: alieno tn̄ ſic ardet: vt nō poſſit extingui
Aug.li.xxj.ciui.dei. Aſbeſton archadię lapidē pꝛopterea ſic
vocari ꝙ accenſus ſemel iam non poſſit extingui. εξα και
σβεννυω γινεται.

Aſcalon pe.coꝛ.ciuitas paleſtinę a q̄ Aſcalonitę hoīes ī ea nati

Aſcalonia cępę genus ꝙ in aſcalone plurimum naſcatur. Vi-
de in dictione Cepe.

Aſcalabotes latine ſtellio ſiue tarantula dicitur: ꝙ apud gre-
cos aſcalos circulus eſt. Stelliones aūt circulis q̄buſdā de-
picti ſunt ⁊ veluti lucentibus guttis in modum ſtellarum.

Aſcanius nomen ęneę filij. Quo ēt noīe dictus eſt lacus ī phꝛy
gia: ⁊ fluuiꝰ ex eo oꝛiēs aſcania ciuitate: quā ↄdidit aſcanius
ęneę filiꝰ: ē ⁊ lacus aſcaniꝰ. Vn̄ ipſa regio aſcania vt ſcribit
Stra.lib.xij. que gemina eſt: altera phꝛygię altera myſię.

Aſcēdo.is.ex ad ⁊ ſcādo: ſꝫ d abijcit̄: ſig̃t ſurſum ſiue ad aliq̄d
ſcādo. Hinc aſcēſio ⁊ aſcēſus ꝓ aſcendendi actu aſcenſiōes
ēt ſunt q̄ a gręcis ſyncathatheſes: hę ſunt ſine q̄bus multa
compꝛendi ⁊ ꝑcipi ſenſibus nō poſſunt: nec memoꝛia quoqꝫ
nec noticię reꝝ nec artes ſine aſcenſiōe ↄſtare poſſunt. Per
aſcenſionē enim cognita appꝛobamus. Aſcenſiōes has ſiue
appꝛobatiōes volūtarias eſſe ſcribit Gel. Fieriqꝫ hominuꝫ
arbitratu q̄bus viſa noſcunt̄ dijudicanturue.

Aſclepiades nomē hiſtoꝛici cypꝛij q̄ fuit tpe quo pigmalion re
gnabat ī oꝛiēte quo ēt tpe ſcribit eſum carniū nō fuiſſe. Aliꝰ
fuit phs cęcus: quē ferunt̄. Ci.li.v.tuſ.ait. Cū q̄dā q̄reret q̄d
ei cęcitas attuliſſet: rn̄diſſe vt puero vno eēt comitatioꝛ. Fu
it ⁊ aliꝰ aſclepiades pꝛuſiēſis medicꝰ qui lapſu ſcalaꝝ interijt.
Fuit ⁊ alius aſclepiades a quo carmē aſclepiadū dictū eſt.

Aſcitę arabes dcī ſūt ab vtribꝰ: quos gręci aſcos vocant: qm̄
bubulos vt Ply.inq̄t vtres binos ſternētes piraticā exercēt

Aſcra vicus boetię ī aſpero ⁊ ſterili loco in dextera pte helico
nis Heſiodi patria. De heſiodo multa ſcribunt gręci ⁊ quo
pacto fuerit interſectus Plutarchus in ſympoſijs lib.v.

Aſcia cum c poſtes ab aſcindendo. Carpentarioꝝ inſtrumen
tum eſt. Huius dimi.eſt aſciola.